

ΛΥΣΙΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

St. II
p. 203

Ἐπορευόμενη μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺς Λυκείου τὴν ἕξω a
τείχους ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος· ἐπειδὴ δ' ἐγευόμενη κατὰ τὴν
πυλίδαν ἢ ἢ Πάνοπος κρήνη, ἐνταῦθα συνέντευχον Ἴπποθάλει τε
τῷ Ἰερωνύμῳ καὶ Κτησίππῳ τῷ Παιανιεῖ καὶ ἄλλοις μετὰ
τούτων νεανίσκοις ἀθροίσι συνεστῶσι. καί με προσιόντα ὁ 5
Ἴπποθάλης ἰδὼν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ποῖ δὴ πορεύῃ καὶ
πόθεν; b

Ἐξ Ἀκαδημείας, ἦν δ' ἐγώ, πορεύομαι εὐθὺς Λυκείου.

Δεῦρο δὴ, ἢ δ' ὅς, εὐθὺς ἡμῶν. οὐ παραβάλλεις; ἄξιον
μέντοι.

Ποῖ, ἔφη ἐγώ, λέγεις, καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς; 5

Δεῦρο, ἔφη, δείξας μοι ἐν τῷ κατασκευαστῆρι τοῦ τείχους περι-
βολὸν τέ τινα καὶ θύραν ἀνεφγμένην. διατρίβομεν δέ, ἢ δ'
ὅς, αὐτόθι ἡμεῖς τε αὐτοὶ καὶ ἄλλοι πάνυ πολλοὶ καὶ καλοί.

Ἔστιν δὲ δὴ τί τοῦτο, καὶ τίς ἢ διατριβή; 204

Παλαιστρα, ἔφη, νεωστὶ ᾠκοδομημένη· ἢ δὲ διατριβὴ τὰ
πολλὰ ἐν λόγοις, ὧν ἡδέως ἂν σοι μεταδιδούμεν.

Καλῶς γε, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶντες· διδάσκει δὲ τίς αὐτόθι;

Σὸς ἐταῖρός γε, ἢ δ' ὅς, καὶ ἐπαιπέτης, Μίλλκος. 5

203 a 1 ἀκαδημείας B (sed i ex emend. B) T (et mox b 1)
a 3 ἱπποθαλεῖ B (et mox a 6 ἱπποθαλῆς) b 3 εὐθὺς* B: εὐθὺς
TW παραβάλλεις] παραβαλεῖς Hirschig b 5 ἔφην] ν postea
add. B b 8 αὐτοὶ TW: αὐτοὶ ἢ B 204 a 2 ἔφη t: φῆν B:
ἔφην T: φησι b a 3 ἂν T: δὴ B a 4 γε W: δὲ BT
a 5 γε scr. recc.: τε BTW

Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, οὐ φαῦλός γε ἀνὴρ, ἀλλ' ἱκανὸς σοφιστής.

Βούλει οὖν ἔπεισθαι, ἔφη, ἵνα καὶ ἴδῃς τοὺς ὄντας αὐτόθι [αὐτοῦ];

b Πρῶτον ἠδέως ἀκούσαιμ' ἂν ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι καὶ τίς ὁ καλός.

*Ἄλλος, ἔφη, ἄλλω ἡμῶν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

Σοὶ δὲ δὴ τίς, ὦ Ἰππόθαλες; τοῦτό μοι εἰπέ.

5 Καὶ ὃς ἐρωτηθεὶς ἠρυσθρίασεν. καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ παῖ Ἱερωνύμου Ἰππόθαλες, τοῦτο μὲν μηκέτι εἶπης, εἴτε ἐρᾶς του εἴτε μή· οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνου ἐρᾶς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἰ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος. εἰμὶ δ' ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα φαῦλος **c** καὶ ἄχρηστος, τοῦτο δέ μοι πως ἐκ θεοῦ δέδοται, ταχὺ οἶφ τ' εἶναι γινῶναι ἐρῶντά τε καὶ ἐρώμενον.

Καὶ ὃς ἀκούσας πολὺ ἔτι μᾶλλον ἠρυσθρίασεν. ὁ οὖν Κτήσιππος, Ἀστειόν γε, ἦ δ' ὅς, ὅτι ἐρυσθρίας, ὦ Ἰππόθαλες, **5** καὶ ὀκνεῖς εἰπεῖν Σωκράτει τοῦνομα· ἐὰν δ' οὗτος καὶ σμικρὸν χρόνον συνδιατρίψῃ σοι, παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος.— ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε τὰ **d** ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ, εὐμαρία ἡμῖν ἔστω καὶ ἐξ ὑπνου ἐγρομένοις Λύσιδος οἶεσθαι τοῦνομα ἀκούειν. καὶ ἂ μὲν καταλογάδην διηγείται, δεινὰ ὄντα, οὐ πάνυ τι δεινὰ ἔστω, ἀλλ' ἐπειδὰν τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπι- **5** χειρήσῃ καταντλεῖν καὶ συγγράμματα. καὶ ὃ ἔστιν τούτων δεινότερον, ὅτι καὶ ἄδει εἰς τὰ παιδικὰ φωνῇ θαυμασιά, ἦν ἡμᾶς δεῖ ἀκούοντας ἀνέχεσθαι. νῦν δὲ ἐρωτώμενος ὑπὸ σοῦ ἐρυσθρία.

e Ἔστιν δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὁ Λύσις νέος τις, ὡς ἔοικε· τεκμαίρομαι δέ, ὅτι ἀκούσας τοῦνομα οὐκ ἔγνω.

a 6 ἀνὴρ Schanz: ἀνήρ B T W a 8 ἴδῃς Ficinus: εἰδῃς B T
αὐτόθι om. Schanz a 9 αὐτοῦ secl. (alteri tribuunt B T)
b 1 εἴσειμι T: εἴσιμι B b 4 μοι T: ποι B b 5 ἠρυσθρίασεν] ἠ ex
emend. B b 6 Ἰππόθαλες secl. Cobet b 8 πορευόμενος secl.
Schanz c 7 ἐκκεκώφωκε B T: ἐκκεκώφηκε T² d 5 καταντλεῖν]
λ ex emend. B

Οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τὸ αὐτοῦ τοῦνομα λέγουσιν, ἀλλ' ἔτι πατρόθεν ἐπονομάζεται διὰ τὸ σφόδρα τὸν πατέρα γινώσκεισθαι αὐτοῦ. ἐπεὶ εὖ οἶδ' ὅτι πολλοῦ δεῖς τὸ εἶδος ἀγνοεῖν 5 τοῦ παιδός· ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀπὸ μόνου τούτου γινώσκεισθαι.

Λεγέσθω, ἦν δ' ἐγώ, οὔτινος ἔστιν.

Δημοκράτους, ἔφη, τοῦ Αἰξωνέως ὁ πρεσβύτατος υἱός.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἰππόθαλες, ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῇ ἀνηῦρες· καί μοι ἴθι ἐπιδειξαι ἅ 10 καὶ τοῖσδε ἐπιδείκνυσαι, ἵνα εἰδῶ εἰ ἐπίστασαι ἅ χρη ἔραστήν 205 περὶ παιδικῶν πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς ἄλλους λέγειν.

Τούτων δέ τι, ἔφη, σταθμᾶ, ὦ Σώκρατες, ὧν ὅδε λέγει;

Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἐρᾶν ἔξαρνος εἶ οὐ λέγει ὅδε;

Οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἀλλὰ μὴ ποιεῖν εἰς τὰ παιδικὰ μηδὲ 5 συγγράφειν.

Οὐχ ὑγιαίνει, ἔφη ὁ Κτήσιππος, ἀλλὰ ληρεῖ τε καὶ μαίνεται.

Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ Ἰππόθαλες, οὐ τι τῶν μέτρων δέομαι ἀκοῦσαι οὐδὲ μέλος εἶ τι πεποιήκας εἰς τὸν νεανίσκον, ἀλλὰ b τῆς διανοίας, ἵνα εἰδῶ τίνα τρόπον προσφέρῃ πρὸς τὰ παιδικά.

Ὅδε δήπου σοι, ἔφη, ἐρεῖ· ἀκριβῶς γὰρ ἐπίσταται καὶ μέμνηται, εἶπερ, ὡς λέγει, ὑπ' ἐμοῦ αἰεὶ ἀκούων διατεθρύληται. 5

Νῆ τοὺς θεοὺς, ἔφη ὁ Κτήσιππος, πάνυ γε. καὶ γὰρ ἔστι καταγέλαστα, ὦ Σώκρατες. τὸ γὰρ ἔραστήν ὄντα καὶ διαφερόντως τῶν ἄλλων τὸν νοῦν προσέχοντα τῷ παιδὶ ἴδιον μὲν μηδὲν ἔχειν λέγειν ὁ οὐχὶ κἂν παῖς εἶποι, πῶς οὐχὶ c καταγέλαστον; ἅ δὲ ἡ πόλις ὅλη ἄδει περὶ Δημοκράτους καὶ Λύσιδος τοῦ πάππου τοῦ παιδὸς καὶ πάντων πέρι τῶν προγόνων, πλούτους τε καὶ ἵπποτροφίας καὶ νίκας Πυθοῖ καὶ

e3 ἔτι T: εἰ B e4 σφόδρα τὸν TW: σφοδρότατον B
 e5 δεῖς B (sed s erasum) W: δεῖ σε T' e7 οὔτινός T: οὐν. τίνος
 B: οὐν εἶ τίνος W (sed οὐ supra εἶ W) e8 αἰξωνέως TW:
 ἔξωνέως B e10 ἀνεῦρες T: ἀν εὔρες B a3 ὅδε TW:
 om. B

- 5 Ἴσθμοὶ καὶ Νεμέα τεθρίπποις τε καὶ κέλησι, ταῦτα ποιεῖ τε καὶ λέγει, πρὸς δὲ τούτοις ἔτι τούτων κρονικώτερα. τὸν γὰρ τοῦ Ἡρακλέους ξενισμὸν πρόφην ἡμῖν ἐν ποιήματί τινι διήει, ὡς διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους συγγένειαν ὁ πρόγονος αὐτῶν
- d ὑποδέξαιτο τὸν Ἡρακλέα, γεγωνὸς αὐτὸς ἐκ Διὸς τε καὶ τῆς τοῦ δήμου ἀρχηγέτου θυγατρὸς, ἅπερ αἱ γραῖαι ἄδουσι, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ᾧ Σώκρατες· ταῦτ' ἐστὶν ἂ οὗτος λέγων τε καὶ ἄδων ἀναγκάζει καὶ ἡμᾶς ἀκροᾶσθαι.
- 5 Καὶ ἐγὼ ἀκούσας εἶπον· ὦ καταγέλαστε Ἰππόθαλες, πρὶν νενικηκέναι ποιεῖς τε καὶ ἄδεις εἰς σαυτὸν ἐγκώμιον;
Ἄλλ' οὐκ εἰς ἑμαυτόν, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, οὔτε ποιῶ οὔτε ἄδω.
- Οὐκ οἶει γε, ἦν δ' ἐγώ.
- 10 Τὸ δὲ πῶς ἔχει; ἔφη.
- e Πάντων μάλιστα, εἶπον, εἰς σὲ τείνουσιν αὐται αἱ ᾠδαί. ἔαν μὲν γὰρ ἔλῃς τὰ παιδικὰ τοιαῦτα ὄντα, κόσμος σοι ἔσται τὰ λεχθέντα καὶ ἀσθέντα καὶ τῷ ὄντι ἐγκώμια ὡσπερ νενικηκότι, ὅτι τοιούτων παιδικῶν ἔτυχες· ἔαν δέ σε διαφύγῃ,
- 5 ὅσῳ ἂν μείζω σοι εἰρημένα ἢ ἐγκώμια περὶ τῶν παιδικῶν, τοσοῦτῳ μειζόνων δόξεις καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἔστερημένος
- 206 καταγέλαστος εἶναι. ὅστις οὖν τὰ ἐρωτικά, ᾧ φίλε, σοφός, οὐκ ἐπαινεῖ τὸν ἐρώμενον πρὶν ἂν ἔλῃ, δεδιὼς τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται. καὶ ἅμα οἱ καλοί, ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίμπλονται καὶ μεγαλαυχίας· ἢ οὐκ οἶει;
- 5 Ἔγωγε, ἔφη.
- Οὐκοῦν ὅσῳ ἂν μεγαλαυχότεροι ᾧσιν, δυσάλωτότεροι γίνονται;
- Εἰκός γε.
- Ποῖός τις οὖν ἂν σοι δοκεῖ θηρευτῆς εἶναι, εἰ ἀνασοβοῖ
- 10 θηρέων καὶ δυσάλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιῶ;

c 5 νεμέα T: νέμεα B
d 6 σαυτὸν BT²: αὐτὸν TW
scr. reccl.: δοκοῖ BTW
fuit)

c 6 κρονικώτερα TW: χρονικώτερα B
d 10 τὸ δὲ T: τόδε B a 9 δοκεῖ
a 10 ἄγρ*αν B (ut videtur ἀγρίαν
fuit)

Δήλον ὅτι φαῦλος.

b

Καὶ μὲν δὴ λόγοις τε καὶ ῥδαῖς μὴ κηλεῖν ἀλλ' ἐξαγριαίνειν πολλὴ ἀμουσία· ἢ γάρ;

Δοκεῖ μοι.

Σκόπει δὴ, ᾧ Ἰππόθαλες, ὅπως μὴ πᾶσι τούτοις ἔνοχον 5
σαντὸν ποιήσεις διὰ τὴν ποιήσιν· καίτοι οἶμαι ἐγὼ ἄνδρα
ποιήσει βλάπτοντα ἑαυτὸν οὐκ ἂν σε ἐθέλειν ὁμολογήσαι ὡς
ἀγαθός ποτ' ἐστὶν ποιητής, βλαβερὸς ὢν ἑαυτῷ.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· πολλὴ γὰρ ἂν ἀλογία εἴη. ἀλλὰ διὰ
ταῦτα δὴ σοι, ᾧ Σώκρατες, ἀνακοινοῦμαι, καὶ εἴ τι ἄλλο c
ἔχεις, συμβούλευε τίνα ἂν τις λόγον διαλεγόμενος ἢ τί
πράττων προσφιλεῖς παιδικοῖς γένοιτο.

Οὐ ράδιον, ἦν δ' ἐγώ, εἰπεῖν· ἀλλ' εἴ μοι ἐθελήσαις αὐτὸν
ποιῆσαι εἰς λόγους ἐλθεῖν, ἴσως ἂν δυναίμην σοι ἐπιδείξαι 5
ἢ χρὴ αὐτῷ διαλέγεσθαι ἀντὶ τούτων ὧν οὗτοι λέγειν τε καὶ
ἄδειω φασί σε.

Ἄλλ' οὐδέν, ἔφη, χαλεπόν. ἂν γὰρ εἰσέλθης μετὰ
Κτησίππου τοῦδε καὶ καθεζόμενος διαλέγῃ, οἶμαι μὲν καὶ
αὐτός σοι πρόσεισι—φιλήκοος γάρ, ᾧ Σώκρατες, διαφερόντως 10
ἐστίν, καὶ ἅμα, ὡς Ἑρμαῖα ἄγουσιν, ἀναμεμειγμένοι ἐν ταῦτῳ d
εἰσω οἳ τε νεανίσκοι καὶ οἱ παῖδες—πρόσεισιν οὖν σοι.
εἰ δὲ μὴ, Κτησίππῳ συνήθης ἐστὶν διὰ τὸν τούτου ἀνεψιὸν
Μενέξενον· Μενεξένῳ μὲν γὰρ δὴ πάντων μάλιστα ἐταῖρος
ὢν τυγχάνει. καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτόν, ἐὰν ἄρα μὴ προσίη 5
αὐτός.

Ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ ποιεῖν. Καὶ ἅμα λαβὼν τὸν
Κτήσιππον προσῆα εἰς τὴν παλαιόστραν· οἱ δ' ἄλλοι ὕστεροι e
ἡμῶν ἦσαν.

Εἰσελθόντες δὲ κατελάβομεν αὐτόθι τεθυκότας τε τοὺς
παῖδας καὶ τὰ περὶ τὰ ἱερεῖα σχεδόν τι ἤδη πεποιημένα,

b 4 δοκεῖ TW: δοκεῖ γάρ B b 6 ποιήσεις scr. Ven. 184:
ποιήσης BTW c 7 σε TW: γε B d 4 ἐταῖρος TW: ἕτερος
B (sed ai supra ε B²) d 5 προσίη T: προσείη B (sed i supra εί B²)
e 1 προσῆα] προσῆει T: προσείη B e 4 ἱερεῖα ex emend. B (ἱέρια fuit)

- 5 ἀστραγαλίζοντάς τε δὴ καὶ κεκοσμημένους ἅπαντας. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ ἐν τῇ αὐλῇ ἔπαιζον ἔξω, οἱ δὲ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις, ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι· τούτους δὲ περιέστασαν ἄλλοι θεωροῦντες. ὦν δὴ καὶ ὁ Λύσις ἦν, καὶ εἰστήκει ἐν
- 207 τοῖς παισὶ τε καὶ νεανίσκοις ἔστεφανωμένους καὶ τὴν ὄψιν διαφέρων, οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὅτι καλὸς τε κάγαθός. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα—ἦν γὰρ αὐτόθι ἡσυχία—καί τι ἀλλήλοισ
- 3 διελεγομέθα. περιστρεφόμενος οὖν ὁ Λύσις θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς, καὶ δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν προσελθεῖν. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ὤκει μόνος προσιέναι, ἔπειτα ὁ Μενέξενος
- b ἐκ τῆς αὐλῆς μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται, καὶ ὡς εἶδεν ἐμέ τε καὶ τὸν Κτήσιππον, ἦε παρακαθιζήσόμενος· ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Λύσις εἶπετο καὶ συμπαρακαθέζετο μετὰ τοῦ Μενεξένου. προσῆλθον δὴ καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ δὴ καὶ ὁ Ἴπποθάλης,
- 5 ἐπειδὴ πλείους ἑώρα ἐφισταμένους, τούτους ἐπηλυγισάμενος προσέστη ἢ μὴ ζῆτο κατόψεσθαι τὸν Λύσιω, δεδιὼς μὴ αὐτῷ ἀπεχθάνοιτο· καὶ οὕτω προσεστὼς ἠκροᾶτο.

Καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Μενέξενον ἀποβλέψας, ὦ παῖ Δημο-

- c φώντος, ἦν δ' ἐγώ, πότερος ὑμῶν πρεσβύτερος;

Ἄμφισβητοῦμεν, ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ ὀπότερος γενναιότερος, ἐρίζοιτ' ἄν, ἦν δ' ἐγώ.

Πάνυ γε, ἔφη.

- 5 Καὶ μὴν ὀπότερός γε καλλίων, ὡσαύτως.

Ἐγελασάτην οὖν ἄμφω.

Οὐ μὴν ὀπότερός γε, ἔφην, πλουσιώτερος ὑμῶν, οὐκ ἐρήσομαι· φίλω γάρ ἐστων. ἦ γάρ;

e 7 ἀστραγάλους παμπόλλους al. Pollux e 8 προαιρούμενοι] κατε-
 ρώμενοι Pollux a 2 καλὸς B (sed λ in λλ ut videtur rasura B) T:
 κάλλος W b 1 εἶδεν T: ἴδεν B b 3 εἶπετο B et in marg. T:
 ἔσπετο T b 4 οἱ secl. ci. H. Richards b 5 ἐπηλυγισάμενος
 B T W: ἐπηλυγασάμενος t b 6 προσέστη Stephanus: προέστη
 B T W ἦ T: ἦ B δεδιὼς B t: δεδειὼς T c 8 ἐρήσομαι] é ex
 emend. B

Πάνυ γ', ἐφάτην.

Οὐκοῦν κοινὰ τὰ γε φίλων λέγεται, ὥστε τούτῳ γε οὐδὲν 10
διοίσετον, εἴπερ ἀληθῆ περι τῆς φιλίας λέγετον.

Συνεφάτην.

• Ἐπεχείρουν δὴ μετὰ τοῦτο ἐρωτᾶν ὁπότερος δικαιοτέρος d
καὶ σοφώτερος αὐτῶν εἴη. μεταξὺ οὖν τις προσελθὼν ἀν-
έστησε τὸν Μενέξενον, φάσκων καλεῖν τὸν παιδοτρίβην·
ἐδόκει γὰρ μοι ἱεροποιῶν τυγχάνειν. ἐκείνος μὲν οὖν ὤχετο·
ἐγὼ δὲ τὸν Λύσιν ἠρόμην, Ἡ που, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Λύσι, 5
σφόδρα φιλεῖ σε ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ;—Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς.
—Οὐκοῦν βούλουτο ἄν σε ὡς εὐδαιμονέστατον εἶναι;—
Πῶς γὰρ οὐ;—Δοκεῖ δέ σοι εὐδαίμων εἶναι ἄνθρωπος e
δουλεύων τε καὶ ᾧ μηδὲν ἐξείη ποιεῖν ὦν ἐπιθυμοῖ;—Μὰ
Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἔφη.—Οὐκοῦν εἴ σε φιλεῖ ὁ πατὴρ καὶ ἡ
μήτηρ καὶ εὐδαίμονά σε ἐπιθυμοῦσι γενέσθαι, τοῦτο παντὶ
τρόπῳ δῆλον ὅτι προθυμοῦνται ὅπως ἂν εὐδαιμονοίης.—Πῶς 5
γὰρ οὐχί; ἔφη.—Ἐῶσιν ἄρα σε ἂ βούλει ποιεῖν, καὶ οὐδὲν
ἐπιπλήττουσιν οὐδὲ διακωλύουσι ποιεῖν ὦν ἂν ἐπιθυμῆς;—
Ναὶ μὰ Δία ἐμέ γε, ὦ Σώκρατες, καὶ μάλα γε πολλὰ
κωλύουσιν.—Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ. βουλόμενοί σε μακά-
ριον εἶναι διακωλύουσι τοῦτο ποιεῖν ὃ ἂν βούλη; ὧδε δέ 208
μοι λέγε. ἦν ἐπιθυμῆσης ἐπὶ τινος τῶν τοῦ πατρὸς ἀρμάτων
ὀχεῖσθαι λαβὼν τὰς ἡνίας, ὅταν ἀμιλλᾶται, οὐκ ἂν ἐφέν σε
ἀλλὰ διακωλύοιεν;—Μὰ Δί' οὐ μέντοι ἂν, ἔφη, ἐφεν.—
'Ἀλλὰ τίνα μῆν;—Ἔστιν τις ἡνίοχος παρὰ τοῦ πατρὸς 5
μισθὸν φέρων.—Πῶς λέγεις; μισθωτῷ μᾶλλον ἐπιτρέπουσιν
ἢ σοὶ ποιεῖν ὅτι ἂν βούληται περὶ τοὺς ἵππους, καὶ προσέτι
αὐτοῦ τούτου ἀργύριον τελοῦσιν;—Ἀλλὰ τί μῆν; ἔφη.— b
'Ἀλλὰ τοῦ ὀρικοῦ ζεύγους οἶμαι ἐπιτρέπουσίν σοι ἄρχειν,
κἂν εἰ βούλοιο λαβὼν τὴν μάστιγα τύπτειν, ἐφέν ἂν.—

ο ι (ἂν) ἄνθρωπος Madvig
Lysidi tribuit H. Richards)
b ι τούτου B: τοῦτο T

a 5 τίνα] τί Schanz (ἀλλὰ τί μῆν;
a 6 μισθωτῷ T: μισθωτῇ B

Πόθεν, ἢ δ' ὅς, ἐφεν;—Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· οὐδενὶ ἕξεστιν
 5 αὐτοὺς τύπτειν;—Καὶ μάλα, ἔφη, τῷ ὄρεοκόμφ.—Δούλωφ
 ὄντι ἢ ἐλευθέρω;—Δούλωφ, ἔφη.—Καὶ δούλον, ὡς ἔοικεν,
 ἡγοῦνται περὶ πλείονος ἢ σὲ τὸν ὑόν, καὶ ἐπιτρέπουσι τὰ
 εαυτῶν μᾶλλον ἢ σοί, καὶ ἐώσω ποιεῖν ὅτι βούλεται, σὲ δὲ
 c διακωλύουσι; καὶ μοι ἔτι τόδε εἶπέ. σὲ αὐτὸν ἐώσω ἄρχει
 σεαυτοῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐπιτρέπουσί σοι;—Πῶς γάρ, ἔφη,
 ἐπιτρέπουσιν;—'Ἄλλ' ἄρχει τίς σου;—'Ὅδε, παιδαγωγός,
 ἔφη.—Μῶν δούλος ὢν;—'Ἄλλὰ τί μήν; ἡμέτερός γε, ἔφη.
 5 —'Ἡ δεινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἐλεύθερον ὄντα ὑπὸ δούλου ἄρχεσθαι.
 τί δὲ ποιῶν αὐ οὗτος ὁ παιδαγωγός σου ἄρχει;—'Ἄγων δῆπου,
 ἔφη, εἰς διδασκάλου.—Μῶν μὴ καὶ οὗτοί σου ἄρχουσιν, οἱ
 d διδάσκαλοι;—Πάντως δῆπου.—Παμπόλλους ἄρα σοι δε-
 σπότης καὶ ἄρχοντας ἐκὼν ὁ πατήρ ἐφίστησιν. ἀλλ' ἄρα
 ἐπειδὰν οἴκαδε ἔλθῃς παρὰ τὴν μητέρα, ἐκείνη σε ἐᾷ ποιεῖν
 ὅτι ἂν βούλῃ, ἕν' αὐτῇ μακάριος ἦς, ἢ περὶ τὰ ἔρια ἢ περὶ
 5 τὸν ἰστόν, ὅταν ὑφαίνῃ; οὐ τι γάρ που διακωλύει σε ἢ τῆς
 σπάθης ἢ τῆς κερκίδος ἢ ἄλλου του τῶν περὶ ταλασιουργίαν
 ὀργάνων ἄπτεσθαι.—Καὶ ὅς γελάσας, Μὰ Δία, ἔφη, ὦ
 e Σώκρατες, οὐ μόνον γε διακωλύει, ἀλλὰ καὶ τυπτοίμην ἂν εἰ
 ἀπτοίμην.—'Ἡράκλεις, ἦν δ' ἐγώ, μῶν μή τι ἡδίκηκας τὸν
 πατέρα ἢ τὴν μητέρα;—Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη.

'Ἄλλ' ἀντὶ τίνος μὴν οὕτω σε δεινῶς διακωλύουσιν εὐδαί-
 5 μονα εἶναι καὶ ποιεῖν ὅτι ἂν βούλῃ, καὶ δι' ἡμέρας ὄλης
 τρέφουσὶ σε ἀεὶ τῷ δουλεύοντα καὶ ἐνὶ λόγῳ ὀλίγου ὦν
 ἐπιθυμῆς οὐδὲν ποιῶντα; ὥστε σοι, ὡς ἔοικεν, οὔτε τῶν
 χρημάτων τοσοῦτων ὄντων οὐδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πάντες
 209 αὐτῶν μᾶλλον ἄρχουσιν ἢ σύ, οὔτε τοῦ σώματος οὕτω γεν-
 ναίου ὄντος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄλλος ποιμαίνει καὶ θεραπεύει·
 σὺ δὲ ἄρχεις οὐδενός, ὦ Λύσι, οὐδὲ ποιεῖς οὐδὲν ὦν ἐπιθυ-

b 4 ἐφεν secl. Hirschig b 8 σὲ δὲ T: σε B (sed suprascr. δὲ B²)
 c 1 καὶ μοι ἔτι BW et in marg. T: καὶ ἔτι μοι Γ c 3 ὅδε] ὁ
 δὲ B T παιδαγωγός secl. ci. H. Richards d 4 βούλη ἕν' αὐτῇ
 T: βούλη νούτη B ἦς ἢ T: ἡσ'η B e 1 ἂν T: om. B

μέις.—Οὐ γάρ πω, ἔφη, ἡλικίαν ἔχω, ὦ Σώκρατες.—Μὴ οὐ
 5 τοῦτό σε, ὦ παῖ Δημοκράτους, κωλύη, ἐπεὶ τό γε τοσόνδε,
 ὡς ἐγῶμαι, καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ σοι ἐπιτρέπουσιν καὶ
 οὐκ ἀναμένουσιν ἕως ἂν ἡλικίαν ἔχῃς. ὅταν γὰρ βούλωνται
 αὐτοῖς τινα ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι, σέ, ὡς ἐγῶμαι,
 10 πρῶτον τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπὶ τοῦτο τάττουσιν. ἢ γάρ;—
 Πάνυ γ', ἔφη.—Οὐκοῦν ἕξεστί σοι ἐνταῦθ' ὅτι ἂν βούλη
 πρῶτον τῶν γραμμάτων γράφειν καὶ ὅτι ἂν δεύτερον· καὶ
 ἀναγιγνώσκειν ὡσαύτως ἕξεστιν. καὶ ἐπειδάν, ὡς ἐγῶμαι,
 15 τὴν λύραν λάβῃς, οὐ διακωλύουσί σε οὔτε ὁ πατήρ οὔτε ἡ
 μήτηρ ἐπιτεῖναι τε καὶ ἀνεῖναι ἢν ἂν βούλη τῶν χορδῶν,
 καὶ ψῆλαι καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. ἢ διακωλύουσιν;—Οὐ
 δῆτα.—Τί ποτ' ἂν οὖν εἴη, ὦ Λύσι, τὸ αἴτιον ὅτι ἐνταῦθα
 20 μὲν οὐ διακωλύουσιν, ἐν οἷς δὲ ἄρτι ἐλέγομεν κωλύουσι;—
 "Ὅτι οἶμαι, ἔφη, ταῦτα μὲν ἐπίσταμαι, ἐκεῖνα δ' οὔ.—Εἶεν,
 ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε· οὐκ ἄρα τὴν ἡλικίαν σου περιμένει
 ὁ πατήρ ἐπιτρέπειν πάντα, ἀλλ' ἢ ἂν ἡμέρα ἡγήσηταί σε
 25 βέλτιον αὐτοῦ φρονεῖν, ταύτη ἐπιτρέψει σοὶ καὶ αὐτὸν καὶ
 τὰ αὐτοῦ.—Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη.—Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τί δέ; τῷ
 γείτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὄρος ὅσπερ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ;
 30 πότερον οἶει αὐτὸν ἐπιτρέψειν σοὶ τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οἰκονο-
 μεῖν, ὅταν σε ἡγήσηται βέλτιον περὶ οἰκονομίας ἑαυτοῦ
 φρονεῖν, ἢ αὐτὸν ἐπιστατήσῃν;—'Εμοὶ ἐπιτρέψειν οἶμαι.—
 Τί δ'; 'Αθηναίους οἶει σοὶ οὐκ ἐπιτρέψειν τὰ αὐτῶν, ὅταν
 35 αἰσθάνωνται ὅτι ἰκανῶς φρονεῖς;—'Εγωγε.—Πρὸς Διός, ἦν
 δ' ἐγώ, τί ἄρα ὁ μέγας βασιλεὺς; πότερον τῷ πρεσβυτάτῳ
 ὑεῖ, οὗ ἢ τῆς 'Ασίας ἀρχὴ γίγνεται, μᾶλλον ἂν ἐπιτρέ-
 40 ψειεν ἐψομένων κρεῶν [ἐμβάλλειν] ὅτι ἂν βούληται ἐμ-

a 4 πω corr. Coisl.: που BTW a 7 ἔχῃς scr. reccl.: ἔχοις
 BTW: σχῆς? H. Richards a 8 τινα] τι ἢ Badham b 7 ψῆλαι
 BTW sed in marg. τίλαι T: γρ. καὶ τίλλαι in marg. W c 1 ἐν
 οἷς . . . κωλύουσι om. W sed add. in marg. W c 6 τί δαί' τωι in
 ras. B² d 1 οἰκονομεῖν T²: οἰκοδομεῖν BTW d 2 οἰκονομίας
 T: οἰκοδομίας BW d 7 ἐπιτρέψειεν ἐψομένων W (sed o supra w
 W): ἐπιτρέψειν ἐνεψομένων B: ἐπιτρέψειεν ἐν ἐψομένων T d 8 ἐμ-
 βάλλειν secl. Heindorf: ἐμβαλεῖν Bekker (secl. mox ἐμβαλεῖν)

e βαλεῖν εἰς τὸν ζωμόν, ἢ ἡμῖν, εἰ ἀφικόμενοι παρ' ἐκείνου ἐνδειξαίμεθα αὐτῷ ὅτι ἡμεῖς κάλλιον φρονούμεν ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ περὶ ὄψου σκευασίας;—Ἡμῖν δῆλον ὅτι, ἔφη.—
 Καὶ τὸν μὲν γε οὐδ' ἂν σμικρὸν ἐάσειεν ἐμβαλεῖν ἡμᾶς
 5 δέ, κἂν εἰ βουλοίμεθα δραξάμενοι τῶν ἄλων, ἐφῆ ἂν ἐμβαλεῖν.—Πῶς γὰρ οὐ;—Τί δ' εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀσθενοῖ, ἄρα ἐφῆ ἂν αὐτὸν ἀπτεσθαι τῶν ἑαυτοῦ
 110 ὀφθαλμῶν, μὴ ἰατρὸν ἡγούμενος, ἢ κωλύει ἂν;—Κωλύει ἂν.—Ἡμᾶς δέ γε εἰ ὑπολαμβάνοι ἰατρικὸς εἶναι, κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσαι τῆς τέφρας, οἴμαι οὐκ ἂν κωλύσειεν, ἡγούμενος ὀρθῶς φρονεῖν.
 5 —Ἀληθῆ λέγεις.—Ἄρ' οὖν καὶ τᾶλλα πάντα ἡμῖν ἐπιτρέποι ἂν μᾶλλον ἢ ἑαυτῷ καὶ τῷ υἱέι, περὶ ὅσων ἂν δόξωμεν αὐτῷ σοφώτεροι ἐκείνων εἶναι;—Ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες.

Οὕτως ἄρα ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Λύσι· εἰς μὲν ταῦτα,
 b ἃ ἂν φρόνιμοι γενώμεθα, ἅπαντες ἡμῖν ἐπιτρέψουσιν, Ἑλλη-
 ληνές τε καὶ βάρβαροι καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποιήσομέν
 τε ἐν τούτοις ὅτι ἂν βουλώμεθα, καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς ἐκὼν εἶναι
 ἐμποδιεῖ, ἀλλ' αὐτοὶ τε ἐλεύθεροι ἐσόμεθα ἐν αὐτοῖς καὶ
 5 ἄλλων ἄρχοντες, ἡμέτερά τε ταῦτα ἔσται—ὀνησόμεθα γὰρ ἀπ' αὐτῶν—εἰς ἃ δ' ἂν νοῦν μὴ κτησώμεθα, οὔτε τις ἡμῖν ἐπιτρέψει περὶ αὐτὰ ποιεῖν τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, ἀλλ' ἐμπο-
 c διοῦσι πάντες καθ' ὅτι ἂν δύνωνται, οὐ μόνον οἱ ἀλλότριον, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ εἴ τι τούτων οἰκειότερόν ἐστιν, αὐτοὶ τε ἐν αὐτοῖς ἐσόμεθα ἄλλων ὑπήκοοι, καὶ ἡμῖν ἔσται ἀλλότρια· οὐδὲν γὰρ ἀπ' αὐτῶν ὀνησόμεθα. συγχω-
 5 ρεῖς οὕτως ἔχει;—Συγχωρῶ.—Ἄρ' οὖν τῷ φίλῳ ἐσόμεθα καὶ τις ἡμᾶς φιλήσει ἐν τούτοις, ἐν οἷς ἂν ὦμεν ἀνωφελεῖς;

a 1 ἰατρὸν BTW Priscianus: ἰατρικὸν scr. Coisl. a 3 διανοίγοντες
 W: διαγαγόντες B: διανύγοντες T a 6 ἂν δόξωμεν] δὴ δόξαιμεν
 ci. H. Richards a 7 αὐτῷ . . . ἐκείνων] αὐτῶν . . . ἐκείνω Heindorf
 a 9 ἔρα ἔχει Priscianus: ἔρα ἔχοι BT: ἔρ' ἂν ἔχοι ci. Stallbaum
 b 6 ἃ in ras. duarum litterarum B c 6 φιλήσει ἐν scr. Laur.
 lxxxv. 17: φιλήσειεν ἐν BTW

—Οὐ δῆτα, ἔφη.—Νῦν ἄρα οὐδὲ σὲ ὁ πατήρ οὐδὲ ἄλλος ἄλλον οὐδένα φιλεῖ, καθ' ὅσον ἂν ἦ ἄχρηστος.—Οὐκ ἔοικεν, ἔφη.—Ἐὰν μὲν ἄρα σοφὸς γένη, ὦ παῖ, πάντες σοι φίλοι d καὶ πάντες σοι οἰκεῖοι ἔσονται—χρήσιμος γὰρ καὶ ἀγαθὸς ἔσῃ—εἰ δὲ μή, σοὶ οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὔτε ὁ πατήρ φίλος ἔσται οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε οἱ οἰκεῖοι. οἶόν τε οὖν ἐπὶ τούτοις, ὦ Λύσι, μέγα φρονεῖν, ἐν οἷς τις μήπω φρονεῖ;—Καὶ πῶς 5 ἄν; ἔφη.—Εἰ δ' ἄρα σὺ διδασκάλου δέη, οὔπω φρονεῖς.—Ἄληθῆ.—Οὐδ' ἄρα μεγαλόφρων εἶ, εἶπερ ἄφρων ἔτι.—Μὰ Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ μοι δοκεῖ.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας αὐτοῦ ἀπέβλεψα πρὸς τὸν Ἰπποθάλη, e καὶ ὀλίγου ἐξήμαρτον· ἐπῆλθε γάρ μοι εἰπεῖν ὅτι Οὔτω χρῆ, ὦ Ἰππόθαλες, τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι, ταπεινούντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ σὺ χαννοῦντα καὶ διαθρύπτοντα. κατιδὼν οὖν αὐτὸν ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον 5 ὑπὸ τῶν λεγομένων, ἀνεμνήσθην ὅτι καὶ προσεστὼς λαμβάνειν τὸν Λύσιω ἐβούλετο· ἀνέλαβον οὖν ἐμαυτὸν καὶ ἐπέσχον τοῦ λόγου. καὶ ἐν τούτῳ ὁ Μενέξενος πάλιν ἦκεν, 211 καὶ ἐκαθέζετο παρὰ τὸν Λύσιω, ὅθεν καὶ ἐξανέστη. ὁ οὖν Λύσις μάλα παιδικῶς καὶ φιλικῶς, λάθρα τοῦ Μενεξένου, σμικρὸν πρὸς με λέγων ἔφη· ὦ Σώκρατες, ἅπερ καὶ ἐμοὶ λέγεις, εἶπε καὶ Μενεξένω. 5

Καὶ ἐγὼ εἶπον, Ταῦτα μὲν σὺ αὐτῷ ἐρεῖς, ὦ Λύσι πάντως γὰρ προσεῖχες τὸν νοῦν.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Πειρῶ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπομνημονεύσαι αὐτὰ ὅτι μάλιστα, ἵνα τούτῳ σαφῶς πάντα εἴπῃς· ἔαν δέ τι αὐτῶν b ἐπιλάβῃ, αὐθίς με ἀνερέσθαι ὅταν ἐντύχῃς πρῶτον.

Ἄλλὰ ποιήσω, ἔφη, ταῦτα, ὦ Σώκρατες, πάνυ σφόδρα, εἴ ἴσθι. ἀλλὰ τι ἄλλο αὐτῷ λέγε, ἵνα καὶ ἐγὼ ἀκούω, ἕως ἂν οἴκαδε ὦρα ἦ ἀπιέναι. 5

c 7 οὐδὲ... οὐδὲ...] οὔτε... οὔτε... ci. H. Richards d 5 φρονεῖ
T: φρόνιμος BW (sed οἱ supra ιμος W) d 8 δοκεῖ] δοκῶ ci.
H. Richards b 2 ἀνερέσθαι] ε in ras. B

Ἄλλὰ χρὴ ποιεῖν ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ γε καὶ σὺ κελεύεις. ἀλλὰ ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις μοι, ἐάν με ἐλέγχειν ἐπιχειρήῃ ὁ Μενέξενος· ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐριστικός ἐστιν;

Ναὶ μὰ Δία, ἔφη, σφόδρα γε· διὰ ταῦτά τοι καὶ βούλομαι σε αὐτῷ διαλέγεσθαι.

Ἴνα, ἦν δ' ἐγώ, καταγέλαστος γένωμαι;

Οὐ μὰ Δία, ἔφη, ἀλλ' ἴνα αὐτὸν κολάσῃς.

Πόθεν; ἦν δ' ἐγώ. οὐ ράδιον· δεινὸς γὰρ ὁ ἄνθρωπος, 5 Κτησίππου μαθητής. πάρεστι δέ τοι αὐτός—οὐχ ὄρας;—Κτήσιππος.

Μηδενός σοι, ἔφη, μελέτω, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἴθι διαλέγου αὐτῷ.

Διαλεκτέον, ἦν δ' ἐγώ.

10 Ταῦτα οὖν ἡμῶν λεγόντων πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, τί ὑμεῖς, ἔφη ὁ Κτήσιππος, αὐτῷ μόνω ἐστίασθον, ἡμῖν δὲ οὐ μεταδίδοτον τῶν λόγων;

Ἄλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, μεταδοτέον. ὅδε γάρ τι ὦν λέγω οὐ μανθάνει, ἀλλὰ φησιν οἶεσθαι Μενέξενον εἰδέναί, καὶ 15 κελεύει τοῦτον ἐρωτᾶν.

5 Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἐρωτᾷς;

Ἄλλ' ἐρήσομαι, ἦν δ' ἐγώ. καὶ μοι εἰπέ, ὦ Μενέξενε, ὃ ἂν σε ἔρωμαι. τυγχάνω γὰρ ἐκ παιδὸς ἐπιθυμῶν κτήματός του, ὥσπερ ἄλλος ἄλλου. ὁ μὲν γάρ τις ἵππους 20 ἐπιθυμεῖ κτᾶσθαι, ὁ δὲ κύνας, ὁ δὲ χρυσίου, ὁ δὲ τιμάς· ἐγὼ δὲ πρὸς μὲν ταῦτα πρῶως ἔχω, πρὸς δὲ τὴν τῶν φίλων κτήσιν πάνυ ἐρωτικῶς, καὶ βουλοίμην ἂν μοι φίλον ἀγαθὸν γενέσθαι μᾶλλον ἢ τὸν ἀριστον ἐν ἀνθρώποις ὄρτυγα ἢ 5 ἀλεκτρύονα, καὶ ναὶ μὰ Δία ἔγωγε μᾶλλον ἢ ἵππον τε καὶ κύνα—οἶμαι δέ, νῆ τὸν κύνα, μᾶλλον ἢ τὸ Δαρείου χρυσίου κτήσασθαι δεξαίμην πολὺ πρότερον ἑταῖρον, μᾶλλον (δὲ)

b 7 ὅρα secl. Cobet ἐπικουρήσεις T : ἐπικουρήσης B (ηισ refictum in ras. sed non videtur εισ fuisse) e 2 πρῶως] παρέργως ci. H. Richards (coll. Dinarch. 3. 14) e 7 μᾶλλον ἢ αὐτὸν Δαρείου secl. Schanz δὲ add. Buttman

ἢ αὐτὸν Δαρείου—οὕτως ἐγὼ φιλέταιρός τις εἰμι. ὑμᾶς οὖν ὀρώω, σέ τε καὶ Λύσιω, ἐκπέπληγμαι καὶ εὐδαιμονίζω 212 ὅτι οὕτω νέοι ὄντες οἶοι τ' ἐστὸν τοῦτο τὸ κτήμα ταχὺ καὶ ῥαδίως κτᾶσθαι, καὶ σύ τε τοῦτον οὕτω φίλον ἐκτήσω ταχύ τε καὶ σφόδρα, καὶ αὖ οὗτος σέ· ἐγὼ δὲ οὕτω πόρρω εἰμι τοῦ κτήματος, ὥστε οὐδ' ὄντινα τρόπον γίγνεται φίλος 5 ἕτερος ἐτέρου οἶδα, ἀλλὰ ταῦτα δὴ αὐτά σε βούλομαι ἐρέσθαι ἅτε ἔμπειρον.

Καὶ μοι εἰπέ· ἐπειδὴν τις τινα φιλή, πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου ἢ ὁ φιλούμενος b τοῦ φιλοῦντος· ἢ οὐδὲν διαφέρει;—Οὐδέν, ἔφη, ἔμοιγε δοκεῖ διαφέρειν.—Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ· ἀμφότεροι ἄρα ἀλλήλων φίλοι γίνονται, ἐὰν μόνος ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον φιλή;—Ἐμοιγε, ἔφη, δοκεῖ.—Τί δέ; οὐκ ἔστιν φιλοῦντα 5 μὴ ἀντιφιλεῖσθαι ὑπὸ τούτου ὃν ἂν φιλή;—Ἔστιν.—Τί δέ; ἄρα ἔστιν καὶ μισεῖσθαι φιλοῦντα; οἶόν που ἐνίοτε δοκοῦσι καὶ οἱ ἔρασταὶ πάσχειν πρὸς τὰ παιδικὰ· φιλοῦντες γὰρ ὡς οἶόν τε μάλιστα οἱ μὲν οἴονται οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι, οἱ c δὲ καὶ μισεῖσθαι. ἢ οὐκ ἀληθές· δοκεῖ σοι τοῦτο;—Σφόδρα γε, ἔφη, ἀληθές.—Οὐκοῦν ἐν τῷ τοιούτῳ, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὲν φιλεῖ, ὁ δὲ φιλεῖται;—Ναί.—Πότερος οὖν αὐτῶν ποτέρου φίλος ἐστίν; ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου, ἐάντε 5 καὶ ἀντιφιλήται ἐάντε καὶ μισῆται, ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος; ἢ οὐδέτερος αὖ ἐν τῷ τοιούτῳ οὐδετέρου φίλος ἐστίν, ἂν μὴ ἀμφότεροι ἀλλήλους φιλώσω;—Ἔοικε γοῦν οὕτως ἔχειν.—Ἄλλοίως ἄρα νῦν ἡμῶν δοκεῖ ἢ πρότερον d ἔδοξεν. τότε μὲν γάρ, εἰ ὁ ἕτερος φιλοῖ, φίλω εἶναι ἄμφω· νῦν δέ, ἂν μὴ ἀμφότεροι φιλώσω, οὐδέτερος φίλος.—Κωδυνεύει, ἔφη.—Οὐκ ἄρα ἐστὶν φίλον τῷ φιλοῦντι οὐδὲν μὴ οὐκ ἀντιφιλοῦν.—Οὐκ ἔοικεν.—Οὐδ' ἄρα φίλιπποί εἰσω 5

a 3 σύ τε Heindorf: σὺ δὲ BT C. Schmidt: μόνον ci. H. Richards
 BT c 4 πότερος Hirschig: ὀπότερος BT C 6 καὶ ἀντιφιλήται] μὴ ἀντιφιλήται ci. H. Müller

οὐς ἂν οἱ ἵπποι μὴ ἀντιφιλωσω, οὐδὲ φιλόρτυγες, οὐδ' αὖ φιλόκυνές γε καὶ φίλοι καὶ φιλογυμνασταὶ καὶ φιλόσοφοι, ἂν μὴ ἡ σοφία αὐτοὺς ἀντιφιλή. ἡ φιλοῦσι μὲν ταῦτα
 e ἕκαστοι, οὐ μέντοι φίλα ὄντα, ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητής, ὃς ἔφη—

ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
 καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός;

- 5 —Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ἡ δ' ὅς.—'Ἄλλ' ἀληθῆ δοκεῖ λέγειν σοι;
 —Ναί.—Τὸ φιλούμενον ἄρα τῷ φιλοῦντι φίλον ἐστίν, ὡς
 ἔοικεν, ᾧ Μενέξενε, ἐάντε φιλήῃ ἐάντε καὶ μισῆῃ οἶον καὶ
 τὰ νεωστὶ γεγονότα παῖδια, τὰ μὲν οὐδέπω φιλοῦντα, τὰ
 213 δὲ καὶ μισοῦντα, ὅταν κολάζηται ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ ὑπὸ τοῦ
 πατρός, ὅμως καὶ μισοῦντα ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ πάντων
 μάλιστα ἐστὶ τοῖς γονεῦσι φίλτατα.—'Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη,
 οὕτως ἔχει.—Οὐκ ἄρα ὁ φιλῶν φίλος ἐκ τούτου τοῦ λόγου,
 5 ἀλλ' ὁ φιλούμενος.—'Ἐοικεν.—Καὶ ὁ μισούμενος ἐχθρὸς
 ἄρα, ἀλλ' οὐχ ὁ μισῶν.—Φαίνεται.—Πολλοὶ ἄρα ὑπὸ τῶν
 ἐχθρῶν φιλοῦνται, ὑπὸ δὲ τῶν φίλων μισοῦνται, καὶ τοῖς
 b μὲν ἐχθροῖς φίλοι εἰσίν, τοῖς δὲ φίλοις ἐχθροί, εἰ τὸ φιλού-
 μενον φίλον ἐστίν ἀλλὰ μὴ τὸ φιλοῦν. καίτοι πολλὴ
 ἀλογία, ᾧ φίλε ἑταῖρε, μᾶλλον δὲ οἶμαι καὶ ἀδύνατον, τῷ
 τε φίλῳ ἐχθρὸν καὶ τῷ ἐχθρῷ φίλον εἶναι.—'Ἀληθῆ, ἔφη,
 5 ἔοικας λέγειν, ᾧ Σώκρατες.—Οὐκοῦν εἰ τοῦτ' ἀδύνατον, τὸ
 φιλοῦν ἂν εἶη φίλον τοῦ φιλουμένου.—Φαίνεται.—Τὸ
 μισοῦν ἄρα πάλιν ἐχθρὸν τοῦ μισουμένου.—'Ἀνάγκη.—Οὐ-
 κοῦν ταῦτα ἡμῖν συμβήσεται ἀναγκαῖον εἶναι ὁμολογεῖν,
 c ἅπερ ἐπὶ τῶν πρότερον, πολλάκις φίλον εἶναι μὴ φίλον,
 πολλάκις δὲ καὶ ἐχθροῦ, ὅταν ἢ μὴ φιλοῦν τις φιλήῃ ἢ καὶ
 μισοῦν φιλήῃ· πολλάκις δ' ἐχθρὸν εἶναι μὴ ἐχθροῦ ἢ καὶ
 φίλου, ὅταν ἢ (μὴ) μισοῦν τις μισῆῃ ἢ καὶ φιλοῦν μισῆῃ.—
 5 Κινδυνεύει, ἔφη.—Τί οὖν δὴ χρησώμεθα, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μήτε

e7 ἐάν τε (μὴ) φιλή Schanz a6 μισῶν scr. recc.: φιλῶν
 B T W c4 ἢ μὴ μισοῦν τις Cornarius: ἢ μισοῦν τις B T: μὴ
 μισοῦν τις scr. recc. μισῆ scr. recc.: φιλή B T: om. Cornarius

οί φιλοῦντες φίλοι ἔσονται μήτε οί φιλούμενοι μήτε οί φιλοῦντές τε καὶ φιλούμενοι; ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα ἄλλους τιὰς ἔτι φήσομεν εἶναι φίλους ἀλλήλοις γιγνομένους;— Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάνυ εὐπορῶ ἐγωγε. — Ἄρα μή, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Μενέξενε, τὸ παράπαν οὐκ ὀρθῶς **d** ἐζητοῦμεν;— Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ὁ Λύσις, καὶ ἅμα εἰπὼν ἠρυθρίασεν· ἐδόκει γάρ μοι ἄκουτ' αὐτὸν ἐκφεύγειν τὸ λεχθὲν διὰ τὸ σφόδρα προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις, δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτε ἠκροᾶτο οὕτως ἔχων. **5**

Ἐγὼ οὖν βουλόμενος τὸν τε Μενέξενον ἀναπαῦσαι καὶ ἐκείνου ἡσθεῖς τῇ φιλοσοφίᾳ, οὕτω μεταβαλὼν πρὸς τὸν Λύσιω ἐπιούμην τοὺς λόγους, καὶ εἶπον· ὦ Λύσι, ἀληθῆ **e** μοι δοκεῖς λέγειν ὅτι εἰ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκοποῦμεν, οὐκ ἂν ποτε οὕτως ἐπλανώμεθα. ἀλλὰ ταύτη μὲν μηκέτι ἴωμεν— καὶ γὰρ χαλεπὴ τίς μοι φαίνεται ὥσπερ ὁδὸς ἢ σκέψις—ἢ δὲ ἐτράπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἰέναι, σκοποῦντα [τὰ] κατὰ **5** τοὺς ποιητάς· οὗτοι γὰρ ἡμῖν ὥσπερ πατέρες τῆς σοφίας **214** εἰσὶν καὶ ἡγεμόνες. λέγουσι δὲ δήπου οὐ φαύλως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων, οἳ τυγχάνουσιν ὄντες· ἀλλὰ τὸν θεὸν αὐτὸν φασιν ποιεῖν φίλους αὐτούς, ἄγοντα παρ' ἀλλήλους. λέγουσι δὲ πως ταῦτα, ὡς ἐγῶμαι, ὡδί— **5**

αἰεὶ τοι τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον

καὶ ποιεῖ γνώριμον· ἢ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσι; **b** — Ἐγώ, ἔφη.— Οὐκοῦν καὶ τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγραμμάσι **5** ἐντετύχηκας ταῦτα αὐτὰ λέγουσιν, ὅτι τὸ ὁμοῖον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη αἰεὶ φίλον εἶναι; εἰσὶν δὲ που οὗτοι οἱ περὶ φύσεώς τε καὶ τοῦ ὄλου διαλεγόμενοι καὶ γράφοντες.— **5** Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.— Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εὖ λέγουσιν;—

c 7 ἀλλὰ] ἀρα ci. Cornarius (ante ἀλλὰ signum interrogandi posuit Goldbacher) c 9 εὐπορῶ B T²: ἀπορῶ T d 2 ἔφη Vat. 1029: om. B T e 5 σκοποῦντα] σκοποῦντας ci. Schleiermacher τὰ secl. Heindorf a 5 ὡδί T: ὡιδί B (sed δι ex emend. in ras.): ὡδήν W b 3 ταῦτα αὐτὰ] ταῦτα ταῦτὰ Heindorf b 4 ἀνάγκη B: ἀνάγκη T

Ἴσως, ἔφη.—Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἡμισυ αὐτοῦ, ἴσως δὲ καὶ
 πάν, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ συνίεμεν. δοκεῖ γὰρ ἡμῖν ὁ γε πονηρὸς
 c τῷ πονηρῷ, ὅσῳ ἂν ἐγγυτέρω προσῆι καὶ μᾶλλον ὁμιλῆ,
 τοσοῦτῳ ἐχθρίων γίνεσθαι. ἀδικεῖ γάρ· ἀδικοῦντας δὲ καὶ
 ἀδικουμένους ἀδύνατόν ποῦ φίλους εἶναι. οὐχ οὕτως;—Ναί,
 ἦ δ' ὅς.—Ταύτη μὲν ἂν τοίνυν τοῦ λεγομένου τὸ ἡμισυ οὐκ
 5 ἀληθὲς εἶη, εἴπερ οἱ πονηροὶ ἀλλήλοις ὅμοιοι.—Ἀληθῆ
 λέγεις.—Ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν λέγειν τοὺς ἀγαθοὺς ὁμοίους
 εἶναι ἀλλήλοις καὶ φίλους, τοὺς δὲ κακοὺς, ὅπερ καὶ λέγεται
 περὶ αὐτῶν, μηδέποτε ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὐτοῖς εἶναι, ἀλλ'
 d ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους· ὁ δὲ αὐτὸ αὐτῷ ἀνόμοιον
 εἶη καὶ διάφορον, σχολῆ γέ τῳ ἄλλῳ ὅμοιον ἢ φίλον γένοιτ'
 ἂν. ἦ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως;—Ἐμοίγ', ἔφη.—Τοῦτο
 τοίνυν αἰνίττονται, ὡς ἐμοὶ δοκοῦσιν, ᾧ ἐταῖρε, οἱ τὸ ὅμοιον
 5 τῷ ὁμοίῳ φίλον λέγοντες, ὡς ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνος
 μόνῳ φίλος, ὁ δὲ κακὸς οὔτε ἀγαθῷ οὔτε κακῷ οὐδέποτε
 εἰς ἀληθῆ φιλίαν ἔρχεται. συνδοκεῖ σοι;—Κατένευσεν.—
 Ἐχομεν ἄρα ἤδη τίνες εἰσὶν οἱ φίλοι· ὁ γὰρ λόγος ἡμῖν
 e σημαίνει ὅτι οἱ ἂν ᾧσιν ἀγαθοί.—Πάνυ γε, ἔφη, δοκεῖ.

Καὶ ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ. καίτοι δυσχεραίνω τί γε ἐν αὐτῷ·
 φέρε οὖν, ᾧ πρὸς Διός, ἴδωμεν τί καὶ ὑποπτεύω. ὁ ὅμοιος
 τῷ ὁμοίῳ καθ' ὅσον ὅμοιος φίλος, καὶ ἔστιν χρησῖμος ὁ
 5 τοιοῦτος τῷ τοιοῦτῳ; μᾶλλον δὲ ᾧδε· ὅτιοῦν ὅμοιον ὄψοῦν
 ὁμοίῳ τίνα ὠφελίαν ἔχειν ἢ τίνα βλάβην ἂν ποιῆσαι
 δύναιτο, ὁ μὴ καὶ αὐτὸ αὐτῷ; ἢ τί ἂν παθεῖν, ὁ μὴ καὶ ὑφ'
 215 αὐτοῦ πάθοι; τὰ δὴ τοιαῦτα πῶς ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀγαπηθεῖη,
 μηδεμίαν ἐπικουρίαν ἀλλήλοις ἔχοντα; ἔστιν ὅπως;—Οὐκ
 ἔστιν.—Ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶτο, πῶς φίλον;—Οὐδαμῶς.—Ἀλλὰ
 δὴ ὁ μὲν ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ οὐ φίλος· ὁ δὲ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ

b 8 οὐ T W: om. B c 1 προσῆι T: προσείη B c 2 δὲ in
 ras. refinxit B² d 2 εἶη T: ἂν εἶη B σχολῆ γέ B T: σχολῆ
 γ' ἂν Bekker γένοιτ' ἂν scripsi: γένοιτο B T e 2 τί γε] γέ τι
 ci. H. Richards e 6 ἔχειν B: ἔχει T: secl. Schanz e 7 prius
 δ] ἦν ci. H. Richards αὐτῷ B T: αὐτό T²

καθ' ὅσον ἀγαθός, οὐ καθ' ὅσον ὅμοιος, φίλος ἂν εἴη;—⁵ Ἴσως.
 —Τί δέ; οὐχ ὁ ἀγαθός, καθ' ὅσον ἀγαθός, κατὰ τοσοῦτον
 ἱκανὸς ἂν εἴη αὐτῷ;—Ναί.—'Ο δέ γε ἱκανὸς οὐδενὸς δεό-
 μενος κατὰ τὴν ἱκανότητα.—Πῶς γὰρ οὐ;—'Ο δὲ μὴ του
 δεόμενος οὐδέ τι ἀγαπῶν ἂν.—Οὐ γὰρ οὖν.—'Ο δὲ μὴ **b**
 ἀγαπῶν, οὐδ' ἂν φιλοῖ.—Οὐ δῆτα.—'Ο δὲ μὴ φιλῶν γε οὐ
 φίλος.—Οὐ φαίνεται.—Πῶς οὖν οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς
 ἡμῶν φίλοι ἔσονται τὴν ἀρχήν, οἳ μήτε ἀπόντες ποθεινοὶ
 ἀλλήλοις—ἱκανοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ χωρὶς ὄντες—μήτε πα- **5**
 ρόντες χρεῖαν αὐτῶν ἔχουσιν; τοὺς δὴ τοιοῦτους τίς μηχανῆ
 περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι ἀλλήλους;—Οὐδεμία, ἔφη.—Φίλοι
 δέ γε οὐκ ἂν εἶεν μὴ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι ἑαυτοῦς.— **c**
 Ἀληθῆ.

*Αθρεῖ δὴ, ὦ Λύσι, πῆ παρακρουόμεθα. ἄρα γε ὄλω
 τινὶ ἐξαπατώμεθα;—Πῶς δὴ; ἔφη.—Ἦδη ποτέ του ἤκουσα
 λέγοντος, καὶ ἄρτι ἀναμιμνήσκομαι, ὅτι τὸ μὲν ὅμοιον τῷ **5**
 ὁμοίῳ καὶ οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολεμιώτατοι εἶεν· καὶ δὴ
 καὶ τὸν Ἡσίοδον ἐπήγετο μάρτυρα, λέγων ὡς ἄρα—
 καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ **μ** ^γ ^δ ^ε ^{στ}
 καὶ πτωχὸς πτωχῷ, **d**

καὶ τᾶλλα δὴ πάντα οὕτως ἔφη ἀναγκαῖον εἶναι μάλιστα τὰ
 ὁμοιότατα (πρὸς) ἀλλήλα φθόνου τε καὶ φιλονικίας καὶ
 ἔχθρας ἐμπίμπλασθαι, τὰ δ' ἀνομοιότατα φιλίας· τὸν γὰρ
 πένητα τῷ πλουσίῳ ἀναγκάζεσθαι φίλον εἶναι καὶ τὸν ἀσθενῆ **5**
 τῷ ἰσχυρῷ τῆς ἐπικουρίας ἕνεκα, καὶ τὸν κάμνοντα τῷ ἰατρῷ,
 καὶ πάντα δὴ τὸν μὴ εἰδότα ἀγαπᾶν τὸν εἰδότα καὶ φιλεῖν.
 καὶ δὴ καὶ ἔτι ἐπεξήκει τῷ λόγῳ μεγαλοπρεπέστερον, λέγων **e**
 ὡς ἄρα παντὸς δέοι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον εἶναι, ἀλλ'
 αὐτὸ τὸ ἐναντίον εἴη τούτου· τὸ γὰρ ἐναντιώτατον τῷ
 ἐναντιωτάτῳ εἶναι μάλιστα φίλου. ἐπιθυμεῖν γὰρ τοῦ

b 1 δ . . . ἀγαπῶν] δ . . . ἀγαπῶν ci. Schleiermacher d 2 ἔφη
 B W: ἐφάνη T d 3 πρὸς add. corr. Coisl. d 7 φιλεῖν T W:
 φιλεῖν καὶ φιλεῖ*** B: φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι b e 4 ἐπιθυμεῖν T W:
 ἐπιθυμεῖ B

- 5 τοιούτου ἕκαστον, ἀλλ' οὐ τοῦ ὁμοίου· τὸ μὲν γὰρ ξηρὸν ὑγροῦ, τὸ δὲ ψυχρὸν θερμοῦ, τὸ δὲ πικρὸν γλυκέος, τὸ δὲ ὄξυ ἀμβλέος, τὸ δὲ κενὸν πληρώσεως, καὶ τὸ πλήρες δὲ κενώσεως, καὶ τὰλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. τροφήν γὰρ εἶναι τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ· τὸ γὰρ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου
- 216 οὐδὲν ἂν ἀπολαῦσαι. καὶ μέντοι, ὦ ἑταῖρε, καὶ κομψὸς ἐδόκει εἶναι ταῦτα λέγων· εὔ γὰρ ἔλεγεν. ὑμῶν δέ, ἦν δ' ἐγώ, πῶς δοκεῖ λέγειν;—Εὔ γε, ἔφη ὁ Μενέξενος, ὡς γε οὕτως ἀκούσαι.—Φῶμεν ἄρα τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ μά-
- 5 λιστα φίλον εἶναι;—Πάνυ γε.—Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἀλλόκοτον, ὦ Μενέξενε; καὶ ἡμῖν εὐθύς ἄσμενοι ἐπιπηδήσονται οὗτοι οἱ πάσσοφοι ἄνδρες, οἱ ἀντιλογικοί, καὶ ἐρήσονται εἰ
- b οὐκ ἐναντιώτατον ἐχθρα φιλία; οἷς τί ἀποκρινοῦμεθα; ἢ οὐκ ἀνάγκη ὁμολογεῖν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν;—'Ανάγκη.—'Αρ' οὖν, φήσουςιν, τὸ ἐχθρὸν τῷ φίλῳ φίλον ἢ τὸ φίλον τῷ ἐχθρῷ;—Οὐδέτερα, ἔφη.—'Αλλὰ τὸ δίκαιον τῷ ἀδίκῳ, ἢ τὸ
- 5 σῶφρον τῷ ἀκολάστῳ, ἢ τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ;—Οὐκ ἂν μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν.—'Αλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, εἴπερ γε κατὰ τὴν ἐναντιότητά τί τῳ [φίλῳ] φίλον ἐστίν, ἀνάγκη καὶ ταῦτα φίλα εἶναι.—'Ανάγκη.—Οὔτε ἄρα τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ οὔτε τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ φίλον.—Οὐκ ἔοικεν.
- c 'Ετι δὲ καὶ τόδε σκεψώμεθα, μὴ ἔτι μᾶλλον ἡμᾶς λανθάνει τὸ φίλον ὡς ἀληθῶς οὐδὲν τούτων ὄν, ἀλλὰ τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν φίλον οὕτω ποτὲ γιγνόμενον τοῦ ἀγαθοῦ.—Πῶς, ἢ δ' ὅς, λέγεις;—'Αλλὰ μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ
- 5 οἶδα, ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτὸς εἰλιγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας, καὶ κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ καλὸν φίλον εἶναι. ἔοικε γοῦν μαλακῷ τινι καὶ λείῳ καὶ λιπαρῷ·
- d διὸ καὶ ἴσως ῥαδίως διωλισθαίνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς, ἅτε τοιοῦτον ὄν. λέγω γὰρ τὰγαθὸν καλὸν εἶναι· σὺ δ' οὐκ

a 5 ἀλλόκοτον Baier: ἀλλοκότων BT: ἀλλοκότως t b 4 ἢ τὸ T: τὸ B (sed ἢ suprascr. B²) b 7 τῳ φίλον Cornarius: τῷ φίλῳ φίλον Bt: τῷ φίλον φίλον T c 1 ἔτι μᾶλλον TW: om. B λανθάνει] ei in ras. B d 1 ἴσως] οὕτως Schanz

οἶει;—Ἐγωγε.—Λέγω τοίνυν ἀπομαντευόμενος, τοῦ καλοῦ
 τε καὶ ἀγαθοῦ φίλον εἶναι τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν·
 πρὸς ἃ δὲ λέγων μαντεύομαι, ἄκουσον. δοκεῖ μοι ὡσπερὶ 5
 τρία ἄττα εἶναι γένη, τὸ μὲν ἀγαθόν, τὸ δὲ κακόν, τὸ δ' οὔτ'
 ἀγαθὸν οὔτε κακόν· τί δὲ σοί;—Καὶ ἐμοί, ἔφη.—Καὶ οὔτε
 τὰγαθὸν τὰγαθῶ οὔτε τὸ κακὸν τῶ κακῶ οὔτε τὰγαθὸν τῶ
 κακῶ φίλον εἶναι, ὡσπερ οὐδ' ὁ ἔμπροσθεν λόγος ἔῃ· λεί- e
 πεται δὴ, εἴπερ τῷ τί ἐστὶν φίλον, τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε
 κακὸν φίλον εἶναι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ τοιοῦτου οἶον αὐτό
 ἐστὶν. οὐ γὰρ ἂν που τῶ κακῶ φίλον ἂν τι γένοιτο.—
 Ἀληθῆ.—Οὐδὲ μὴν τὸ ὅμοιον τῶ ὁμοίῳ ἔφαμεν ἄρτι ἢ 5
 γάρ;—Ναί.—Οὐκ ἄρα ἔσται τῶ μήτε ἀγαθῶ μήτε κακῶ τὸ
 τοιοῦτον φίλον οἶον αὐτό.—Οὐ φαίνεται.—Τῶ ἀγαθῶ ἄρα
 τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν μόνῳ μόνον συμβαίνει γίνεσθαι 217
 φίλον.—Ἀνάγκη, ὡς ἔοικεν.

Ἄρ' οὖν καὶ καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, ὦ παῖδες, ὑφηγεῖται ἡμῖν
 τὸ νῦν λεγόμενον; εἰ γοῦν θέλομεν ἐννοῆσαι τὸ ὑγιαίνον
 σῶμα, οὐδὲν ἱατρικῆς δεῖται οὐδὲ ὠφελίας· ἱκανῶς γὰρ ἔχει, 5
 ὥστε ὑγιαίνων οὐδεὶς ἱατρῶ φίλος διὰ τὴν ὑγίειαν. ἢ γάρ;
 —Οὐδεὶς.—Ἄλλ' ὁ κάμνων οἶμαι διὰ τὴν νόσον.—Πῶς γὰρ
 οὔ;—Νόσος μὲν δὴ κακόν, ἱατρικὴ δὲ ὠφέλιμον καὶ ἀγαθόν. b
 —Ναί.—Σῶμα δέ γέ που κατὰ τὸ σῶμα εἶναι οὔτε ἀγαθὸν
 οὔτε κακόν.—Οὔτως.—Ἀναγκάζεται δέ γε σῶμα διὰ νόσον
 ἱατρικὴν ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν.—Δοκεῖ μοι.—Τὸ μήτε
 κακὸν ἄρα μήτ' ἀγαθὸν φίλον γίνεται τοῦ ἀγαθοῦ διὰ κακοῦ 5
 παρουσίαν.—Ἐοικεν.—Δῆλον δέ γε ὅτι πρὶν γενέσθαι αὐτὸ
 κακὸν ὑπὸ τοῦ κακοῦ οὐ ἔχει. οὐ γὰρ δὴ γε κακὸν γεγονὸς
 ἔτι ἂν τι τοῦ ἀγαθοῦ [οὔ] ἐπιθυμοῖ καὶ φίλον εἴη· ἀδύνατον c
 γὰρ ἔφαμεν κακὸν ἀγαθῶ φίλον εἶναι.—Ἀδύνατον γάρ.—

d 5 λέγων] βλέπων ci. anonymus apud Heindorf e 2 δὴ
 Heindorf: δ' BT e 3 τοῦ ἀγαθοῦ B: οὐ τοῦ ἀγαθοῦ T e 4 ἂν
 που] δήπου Schanz a 1 γίνεσθαι φίλον TW: γίνεσθαι B
 a 4 ἐθέλομεν Ast c 1 ἔτι ci. Salvini: ἔστι B: ἐστὶν T ἂν τι
 C. Schmidt: ἀντι BT: ἂν Heindorf οὐ om. rec.

Σκέψασθε δὴ ὃ λέγω. λέγω γὰρ ὅτι ἕνια μὲν, οἶον ἂν ἦ
 τὸ παρόν, τοιαῦτά ἐστι καὶ αὐτά, ἕνια δὲ οὐ. ὥσπερ εἰ
 5 ἐθέλοι τις χρώματί τῳ ὀτιοῦν [τι] ἀλείψαι, πάρεστιν που
 τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν.—Πάνυ γε.—Ἄρ' οὖν καὶ
 ἔστιν τότε τοιοῦτον τὴν χροάν τὸ ἀλειφθέν, οἶον τὸ ἐπόν;
 d —Οὐ μανθάνω, ἦ δ' ὅς.—Ἄλλ' ὦδε, ἦν δ' ἐγώ. εἴ τίς
 σου ξανθὰς οὐσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ ἀλείψειεν, πότερον
 τότε λευκαὶ εἶεν ἢ φαίνοντ' ἂν;—Φαίνοντ' ἂν, ἦ δ' ὅς.—
 Καὶ μὴν παρέῃ γ' ἂν αὐταῖς λευκότης.—Ναί.—Ἄλλ' ὅμως
 5 οὐδέν τι μᾶλλον ἂν εἶεν λευκαὶ πω, ἀλλὰ παρουσίας λευκό-
 τητος οὔτε τι λευκαὶ οὔτε μέλαιναί εἰσιν.—Ἀληθῆ.—Ἄλλ'
 ὅταν δὴ, ὦ φίλε, τὸ γήρας αὐταῖς ταῦτόν τοῦτο χρώμα ἐπα-
 γάγη, τότε ἐγένοντο οἶονπερ τὸ παρόν, λευκοῦ παρουσία
 e λευκαί.—Πῶς γὰρ οὐ;—Τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ νῦν δὴ, εἰ ὦ
 ἂν τι παρῆ, τοιοῦτον ἔσται τὸ ἔχον οἶον τὸ παρόν· ἦ ἔαν
 μὲν κατὰ τινα τρόπον παρῆ, ἔσται, ἔαν δὲ μή, οὐ;—Οὔτω
 μᾶλλον, ἔφη.—Καὶ τὸ μήτε κακὸν ἄρα μήτ' ἀγαθὸν ἐνίοτε
 5 κακοῦ παρόντος οὐπω κακὸν ἔστιν, ἔστιν δ' ὅτε ἤδη τὸ
 τοιοῦτον γέγονεν.—Πάνυ γε.—Οὐκοῦν ὅταν μήπω κακὸν ἦ
 κακοῦ παρόντος, αὕτη μὲν ἢ παρουσία ἀγαθοῦ αὐτὸ ποιεῖ
 ἐπιθυμεῖν· ἦ δὲ κακὸν ποιούσα ἀποστρεῖ αὐτὸ τῆς τε ἐπι-
 θυμίας ἅμα καὶ τῆς φιλίας τοῦ ἀγαθοῦ. οὐ γὰρ ἔτι ἐστὶν
 218 οὔτε κακὸν οὔτε ἀγαθόν, ἀλλὰ κακόν· φίλον δὲ ἀγαθῷ κακὸν
 οὐκ ἦν.—Οὐ γὰρ οὖν.—Διὰ ταῦτα δὴ φαίμεν ἂν καὶ τοὺς
 ἤδη σοφοὺς μηκέτι φιλοσοφεῖν, εἴτε θεοὶ εἴτε ἀνθρωποὶ
 εἰσιν οὗτοι· οὐδ' αὖ ἐκείνους φιλοσοφεῖν τοὺς οὕτως ἄγνοιαν
 5 ἔχοντας ὥστε κακοὺς εἶναι· κακὸν γὰρ καὶ ἀμαθῆ οὐδένα
 φιλοσοφεῖν. λείπονται δὴ οἱ ἔχοντες μὲν τὸ κακὸν τοῦτο,
 τὴν ἄγνοιαν, μήπω δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ

c5 τι BTW: om. rec.

c6 πάνυ γε BW: om. T

c7 ἀλειφθέν Heindorf: ἐπαλειφθέν BT ἐπόν (vel ἐπίον) Heindorf:

ἔτι ὅν BT d3 τότε Heindorf: ποτε BT altero loco φαίνοντ' ἂν

B d7 τοῦτο B: τοῦτο τὸ T a1 ἀγαθῷ κακὸν Heindorf:

ἀγαθῶν κακῷ T: ἀγαθὸν κακῷ Bt

ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἔτι ἡγούμενοι μὴ εἰδέναι ἢ μὴ ἴσασι. διὸ b
 δὴ καὶ φιλοσοφοῦσι οἱ οὔτε ἀγαθοὶ οὔτε κακοὶ πω οὔτες,
 ὅσοι δὲ κακοὶ οὐ φιλοσοφοῦσι, οὐδὲ οἱ ἀγαθοί· οὔτε γὰρ
 τὸ ἐναντίον τοῦ ἐναντίου οὔτε τὸ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου φίλον
 ἡμῖν ἐφάνη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. ἢ οὐ μέμνησθε;— 5
 Πάνυ γε; ἐφάτην.—Νῦν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Λύσι τε καὶ
 Μενέξενε, παντὸς μᾶλλον ἐξηυρήκαμεν ὃ ἔστιν τὸ φίλον καὶ
 οὔ. φαμέν γὰρ αὐτό, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ
 σῶμα καὶ πανταχοῦ, τὸ μῆτε κακὸν μῆτε ἀγαθὸν διὰ κακοῦ c
 παρουσίαν τοῦ ἀγαθοῦ φίλον εἶναι.—Παντάπασι ἐφάτην τε
 καὶ συνεχωρείτην οὔτω τοῦτ' ἔχειν.

Καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγὼ πάνυ ἔχαιρον, ὥσπερ θηρευτῆς τις,
 ἔχων ἀγαπητῶς ὃ ἐθηρευόμεν. κάππειτ' οὐκ οἶδ' ὀπόθεν μοι 5
 ἀτοπωτάτη τις ὑποψία εἰσηλθεν ὡς οὐκ ἀληθῆ εἶη τὰ
 ὠμολογημένα ἡμῖν, καὶ εὐθύς ἀχθεσθεῖς εἶπον· Βαβαῖ, ὦ
 Λύσι τε καὶ Μενέξενε, κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκεῖναι.

Τί μάλιστα; ἔφη ὁ Μενέξενος. d

Φοβοῦμαι, ἦν δ' ἐγώ, μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσιον
 λόγοις τισὶν τοιούτοις [ψευδέσι] ἐντετυχήκαμεν περὶ τοῦ
 φίλου.

Πῶς δὴ; ἔφη. 5

ἜΩδε, ἦν δ' ἐγώ, σκοπῶμεν· φίλος ὃς ἂν εἶη, πότερόν
 ἐστίν τῳ φίλος ἢ οὔ;—Ἀνάγκη, ἔφη.—Πότερον οὖν οὐδενὸς
 ἕνεκα καὶ δι' οὐδέν, ἢ ἕνεκά του καὶ διὰ τι;—Ἔνεκά του καὶ
 διὰ τι.—Πότερον φίλου ὄντος ἐκείνου τοῦ πράγματος, οὔ
 ἕνεκα φίλος ὁ φίλος τῷ φίλῳ, ἢ οὔτε φίλου οὔτε ἐχθροῦ; 10
 —Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔπομαι.—Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' e
 ὦδε ἴσως ἀκολουθήσεις, οἶμαι δὲ καὶ ἐγὼ μᾶλλον εἶσομαι
 ὅτι λέγω. ὁ κάμνων, νυνδὴ ἔφαμεν, τοῦ ἱατροῦ φίλος· οὐχ
 οὔτως;—Ναί.—Οὐκοῦν διὰ νόσον ἕνεκα ὑγείας τοῦ ἱατροῦ

b6 πάνυ γε ἐφάτην· νῦν ἄρα B: νῦν πάνυ γε ἐφάτην ἄρα T W
 b8 αὐτό] fort. οὔτω H. Richards d3 ψευδέσι secl. ci. Heindorf
 d6 πότερον scr. recc.: πότερος B T W e3 ἔφαμεν Heindorf:
 φαμέν B T

5 φίλος;—Ναί.—‘Ἡ δέ γε νόσος κακόν;—Πῶς δ’ οὐ;—Τί δὲ
 ὑγίεια; ἦν δ’ ἐγώ· ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ οὐδέτερα;—‘Ἀγαθόν,
 219 ἔφη.—‘Ἐλέγομεν δ’ ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὸ σῶμα, οὔτε ἀγα-
 θὸν οὔτε κακὸν (οὐ), διὰ τὴν νόσον, τοῦτο δὲ διὰ τὸ κακόν,
 τῆς ἰατρικῆς φίλον ἐστίν, ἀγαθὸν δὲ ἰατρικῆ· ἔνεκα δὲ τῆς
 ὑγείας τὴν φιλίαν ἢ ἰατρικὴ ἀνήρηται, ἢ δὲ ὑγίεια ἀγαθόν.
 5 ἢ γάρ;—Ναί.—Φίλον δὲ ἢ οὐ φίλον ἢ ὑγίεια;—Φίλον.—
 ‘Ἡ δὲ νόσος ἐχθρόν.—Πάνυ γε.—Τὸ οὔτε κακὸν οὔτε
 b ἀγαθὸν ἄρα διὰ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἐχθρόν τοῦ ἀγαθοῦ φίλον
 ἐστὶν ἔνεκα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φίλου.—Φαίνεται.—‘Ἐνεκα ἄρα
 τοῦ φίλου (τοῦ φίλου) τὸ φίλον φίλον διὰ τὸ ἐχθρόν.—
 *Ἐοικεν.

5 Εἶπεν, ἦν δ’ ἐγώ. ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤκομεν, ὦ παῖδες,
 πρόσσχωμεν τὸν νοῦν μὴ ἐξαπατηθῶμεν. ὅτι μὲν γὰρ φίλον
 τοῦ φίλου τὸ φίλον γέγονεν, ἐὼ χαίρειν, καὶ τοῦ ὁμοίου γε
 τὸ ὁμοιον φίλον γίγνεται, ὃ φαμεν ἀδύνατον εἶναι· ἀλλ’
 ὁμως τὸδε σκεψόμεθα, μὴ ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ τὸ νῦν λεγό-
 c μενον. ἢ ἰατρικῆ, φαμέν, ἔνεκα τῆς ὑγείας φίλον.—Ναί.
 —Οὐκοῦν καὶ ἢ ὑγίεια φίλου;—Πάνυ γε.—Εἰ ἄρα φίλου,
 ἔνεκά του.—Ναί.—Φίλου γέ τινος δὴ, εἴπερ ἀκολουθήσει τῇ
 πρόσθεν ὁμολογίᾳ.—Πάνυ γε.—Οὐκοῦν καὶ ἐκεῖνο φίλου αὖ
 5 ἔσται ἔνεκα φίλου;—Ναί.—‘Ἄρ’ οὖν οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν
 ἡμᾶς οὕτως ἰόντας ἢ ἀφικέσθαι ἐπὶ τινα ἀρχήν, ἢ οὐκέτ’
 ἐπανοίσει ἐπ’ ἄλλο φίλον, ἀλλ’ ἤξει ἐπ’ ἐκεῖνο ὃ ἐστὶν
 d πρῶτον φίλον, οὗ ἔνεκα καὶ τὰ ἄλλα φαμέν πάντα φίλα
 εἶναι;—‘Ἀνάγκη.—Τοῦτο δὴ ἐστὶν ὃ λέγω, μὴ ἡμᾶς τᾶλλα
 πάντα ἃ εἴπομεν ἐκεῖνου ἔνεκα φίλα εἶναι, ὥσπερ εἶδωλα

a 2 ὅν add. Heindorf διὰ τὸ κακὸν B (sed διὰ in ras. et τὸ κα
 extra lineam suppl. B²) a 3 δὲ] δ’ ἢ Heindorf a 4 ἀνήρηται
 B T (sed suprascr. ἐπ B² t) b 3 τοῦ φίλου addidi: post τὸ φίλον add.
 Hermann b 6 πρόσσχωμεν T: πρόσσχωμεν B b 7 γε] γ’ ἔτι ci.
 Madvig b 8 φαμέν B T: ἔφαμεν t c 2 ἢ B T: om. W c 3 δὴ
 W: δεῖ B T (an δὴ τινος? Schanz) c 6 ἢ Schanz: καὶ B T ἢ
 reccl.: ἢ B T: ἢ W c 7 ἄλλο scr. reccl.: ἄλλον B T ἀλλ’ ἤξει
 secl. Schanz d 1 (τὸ) πρῶτον Heindorf d 2 ἡμᾶς τᾶλλα T
 et γρ. W: μάλιστα ἔλλα B: μάλιστα ἀλλὰ B² W

ἅττα ὄντα αὐτοῦ, ἕξαπατᾶ, ἧ δ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, ὃ ὡς
 ἀληθῶς ἐστι φίλον. ἐννοήσωμεν γὰρ οὕτως· ὅταν τίς τι 5
 περὶ πολλοῦ ποιῆται, οἷόνπερ ἐνόησε πατῆρ ὑὸν ἀντὶ πάντων
 τῶν ἄλλων χρημάτων προτιμᾶ, ὃ δὴ τοιοῦτος ἔνεκα τοῦ τὸν
 ὑὸν περὶ παντὸς ἠγεῖσθαι ἄρα καὶ ἄλλο τι ἂν περὶ πολλοῦ e
 ποιοῖτο; οἷον εἰ αἰσθάνοιτο αὐτὸν κώνειον πεπωκότα, ἄρα
 περὶ πολλοῦ ποιοῖτ' ἂν οἶνον, εἴπερ τοῦτο ἠγοῖτο τὸν ὑὸν
 σώσειν;—Τί μήν; ἔφη.—Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ὁ
 οἶνος ἐνείη;—Πάνυ γε.—Ἄρ' οὖν τότε οὐδὲν περὶ πλείονος 5
 ποιεῖται, κύλικα κεραμέαν ἢ τὸν ὑὸν τὸν αὐτοῦ, οὐδὲ τρεῖς
 κοτύλας οἶνου ἢ τὸν ὑόν; ἢ ὧδέ πως ἔχει· πᾶσα ἡ τοιαύτη
 σπουδὴ οὐκ ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἐσπουδασμένη, ἐπὶ τοῖς ἔνεκά
 του παρασκευαζομένοις, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῳ οὐ ἔνεκα πάντα τὰ
 τοιαῦτα παρασκευάζεται. οὐχ ὅτι πολλάκις λέγομεν ὡς 220
 περὶ πολλοῦ ποιούμεθα χρυσίον καὶ ἀργύριον· ἀλλὰ μὴ
 οὐδὲν τι μᾶλλον οὕτω τό γε ἀληθὲς ἔχη, ἀλλ' ἐκεῖνό ἐστιν
 ὃ περὶ παντὸς ποιούμεθα, ὃ ἂν φανῆ ὄν, ὅτου ἔνεκα καὶ
 χρυσίον καὶ πάντα τὰ παρασκευαζόμενα παρασκευάζεται. 5
 ἄρ' οὕτως φήσομεν;—Πάνυ γε.—Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ φίλου
 ὁ αὐτὸς λόγος; ὅσα γὰρ φαμεν φίλα εἶναι ἡμῖν ἔνεκα φίλου
 τινὸς ἑτέρου, ῥήματι φαινόμεθα λέγοντες αὐτό· φίλον δὲ b
 τῷ ὄντι κινδυνεύει ἐκεῖνο αὐτὸ εἶναι, εἰς ὃ πᾶσαι αὐται αἰ
 λεγόμεναι φιλῖαι τελευτῶσι.—Κινδυνεύει οὕτως, ἔφη, ἔχειν.
 —Οὐκοῦν τό γε τῷ ὄντι φίλον οὐ φίλου τινὸς ἔνεκα φίλου
 ἐστίν;—Ἀληθῆ. 5

Τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλακται, μὴ φίλου τινὸς ἔνεκα τὸ
 φίλον φίλον εἶναι· ἀλλ' ἄρα τὸ ἀγαθὸν ἐστὶν φίλον;—
 Ἔμοιγε δοκεῖ.—Ἄρ' οὖν διὰ τὸ κακὸν τὸ ἀγαθὸν φιλεῖται,
 καὶ ἔχει ὧδε· εἰ τριῶν ὄντων ὦν νυνδὴ ἐλέγομεν, ἀγαθοῦ c
 καὶ κακοῦ καὶ μήτε ἀγαθοῦ μήτε κακοῦ, τὰ δύο λειφθείη, τὸ

d 5 ἐννοήσω μὲν T ὅταν ci. Stephanus : ὃ ἂν BT : εἰ δ' ἂν W
 τι secl. Heindorf (servato ὃ ἂν) e 6 κεραμέαν TW : κεραμέα B
 b 1 ἑτέρου Hermann : ἑτέρῳ BT c 2 λειφθείη Heindorf : λειφθείη
 (ut videtur) B : ληφθείη B² T

δὲ κακὸν ἐκποδῶν ἀπέλθοι καὶ μηδενὸς ἐφάπτοιο μήτε
 σώματος μήτε ψυχῆς μήτε τῶν ἄλλων, ἃ δὴ φαμεν αὐτὰ
 5 καθ' αὐτὰ οὔτε κακὰ εἶναι οὔτε ἀγαθὰ, ἄρα τότε οὐδὲν ἂν
 ἡμῖν χρήσιμον εἶη τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἀχρηστον ἂν γεγυνοῦς
 εἶη; εἰ γὰρ μηδὲν ἡμᾶς ἔτι βλάπτει, οὐδὲν ἂν οὐδεμιᾶς
 d ὠφελίας δεοίμεθα, καὶ οὕτω δὴ ἂν τότε γένοιτο κατὰδηλον
 ὅτι διὰ τὸ κακὸν τὰγαθὸν ἠγαπῶμεν καὶ ἐφιλοῦμεν, ὡς
 φάρμακον ὄν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθόν, τὸ δὲ κακὸν νόσημα·
 νοσήματος δὲ μὴ ὄντος οὐδὲν δεῖ φαρμάκου. ἄρ' οὕτω
 5 πέφυκέ τε καὶ φιλεῖται τὰγαθὸν διὰ τὸ κακὸν ὑφ' ἡμῶν, τῶν
 μεταξὺ ὄντων τοῦ κακοῦ τε καὶ τὰγαθοῦ, αὐτὸ δ' ἑαυτοῦ
 ἕνεκα οὐδεμίαν χρεῖαν ἔχει;—Ἐοικεν, ἦ δ' ὅς, οὕτως ἔχειν.
 —Τὸ ἄρα φίλον ἡμῖν ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐτελεύτα πάντα τὰ ἄλλα
 e —ἕνεκα ἐτέρου φίλου φίλα ἔφαμεν εἶναι ἐκεῖνα—οὐδὲν [δὲ]
 τούτοις εἰσκειν. ταῦτα μὲν γὰρ φίλου ἕνεκα φίλα κέκληται,
 τὸ δὲ τῷ ὄντι φίλου πᾶν τὸ ὑναντίον τούτου φαίνεται πεφυ-
 κός· φίλον γὰρ ἡμῖν ἀνεφάνη ὄν ἐχθροῦ ἕνεκα, εἰ δὲ τὸ
 5 ἐχθρὸν ἀπέλθοι, οὐκέτι, ὡς εἰκ', ἔσθ' ἡμῖν φίλον.—Οὐ μοι
 δοκεῖ, ἔφη, ὡς γε νῦν λέγεται.—Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς
 Διός, ἔαν τὸ κακὸν ἀπόληται, οὐδὲ πεινῆν ἔτι ἔσται οὐδὲ
 221 διψῆν οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων; ἦ πείνη μὲν ἔσται,
 ἔανπερ ἄνθρωποι τε καὶ τᾶλλα ζῶα ἦ, οὐ μέντοι βλαβερὰ
 γε; καὶ δίψα δὴ καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι, ἀλλ' οὐ κακαί, ἅτε
 τοῦ κακοῦ ἀπολωλότος; ἦ γελοῖον τὸ ἐρώτημα, ὅτι ποτ'
 5 ἔσται τότε ἢ μὴ ἔσται; τίς γὰρ οἶδεν; ἀλλ' οὖν τόδε γ'
 ἴσμεν, ὅτι καὶ νῦν ἔστιν πεινῶντα βλάπτεσθαι, ἔστιν δὲ καὶ
 ὠφελείσθαι. ἦ γάρ;—Πάνυ γε.—Οὐκοῦν καὶ διψῶντα καὶ
 b τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων πάντων ἐπιθυμοῦντα ἔστιν ἐνίοτε
 μὲν ὠφελίμως ἐπιθυμεῖν, ἐνίοτε δὲ βλαβερῶς, ἐνίοτε δὲ
 μηδέτερα;—Σφόδρα γε.—Οὐκοῦν ἔαν ἀπολλύηται τὰ κακά,
 ἃ γε μὴ τυγχάνει ὄντα κακά, τί προσήκει τοῖς κακοῖς συν-

e 1 ἃ ante ἕνεκα add. Cornarius secl. mox ἐκεῖνα post εἶναι δὲ]
 δὴ Heindorf: om. Cornarius a 2 ἔανπερ] ἕωςπερ ἂν ci. H. Richards
 b 4 τυγχάνει scr. recc.: τυγχάνη B T W

απόλλυσθαι;—Οὐδέν.—Ἔσονται ἄρα αἱ μήτε ἀγαθαὶ μήτε 5
 κακαὶ ἐπιθυμίαι καὶ ἐὰν ἀπόληται τὰ κακά.—Φαίνεται.—
 Οἷόν τε οὖν ἐστὶν ἐπιθυμοῦντα καὶ ἐρῶντα τούτου οὐ ἐπι-
 θυμεῖ καὶ ἐρᾶ μὴ φιλεῖν;—Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.—Ἔσται ἄρα
 καὶ τῶν κακῶν ἀπολομένων, ὡς ἔοικεν, φίλ' ἄττα.—Ναί.— c
 Οὐκ ἄν; εἴ γε τὸ κακὸν αἴτιον ἦν τοῦ φίλου τι εἶναι, οὐκ ἂν
 ἦν τούτου ἀπολομένου φίλου ἕτερον ἐτέρῳ. αἰτίας γὰρ
 ἀπολομένης ἀδύνατόν που ἦν ἔτ' ἐκεῖνο εἶναι, οὐ ἦν αὕτη ἡ
 αἰτία.—Ὅρθῶς λέγεις.—Οὐκοῦν ὡμολόγηται ἡμῖν τὸ φίλον 5
 φιλεῖν τι καὶ διὰ τι καὶ ᾗθθημεν τότε γε διὰ τὸ κακὸν τὸ
 μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν τὸ ἀγαθὸν φιλεῖν;—Ἀληθῆ.—
 Νῦν δέ γε, ὡς ἔοικε, φαίνεται ἄλλη τις αἰτία τοῦ φιλεῖν τε d
 καὶ φιλεῖσθαι.—Ἔοικεν.—Ἀρ' οὖν τῷ ὄντι, ὥσπερ ἄρτι
 ἐλέγομεν, ἡ ἐπιθυμία τῆς φιλίας αἰτία, καὶ τὸ ἐπιθυμοῦν
 φίλου ἐστὶν τούτῳ οὐ ἐπιθυμεῖ καὶ τότε ὅταν ἐπιθυμῆ, ὃ δὲ
 τὸ πρότερον ἐλέγομεν φίλου εἶναι, ὕθλος τις ἦν, ὥσπερ 5
 ποίημα μακρὸν συγκεῖμενον;—Κινδυνεύει, ἔφη.—Ἀλλὰ μέν-
 τοι, ἦν δ' ἐγώ, τό γε ἐπιθυμοῦν, οὐ ἂν ἐνδεῆς ἦ, τούτου
 ἐπιθυμεῖ. ἡ γάρ;—Ναί.—Τὸ δ' ἐνδεῆς ἄρα φίλου ἐκείνου e
 οὐ ἂν ἐνδεῆς ἦ;—Δοκεῖ μοι.—Ἐνδεῆς δὲ γίνυται οὐ ἂν τι
 ἀφαιρῆται.—Πῶς δ' οὐ;—Τοῦ οἰκείου δή, ὡς ἔοικεν, ὃ τε
 ἔρως καὶ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία τυγχάνει οὔσα, ὡς φαίνεται,
 ὧ Μενέξενέ τε καὶ Λύσι.—Συνεφάτην.—Ἔμεις ἄρα εἰ φίλοι 5
 ἐστὸν ἀλλήλοις, φύσει πη οἰκεῖοί ἐσθ' ὑμῖν αὐτοῖς.—Κομιδῆ,
 ἐφάτην.—Καὶ εἰ ἄρα τις ἕτερος ἐτέρου ἐπιθυμεῖ, ἦν δ' ἐγώ,
 ὧ παῖδες, ἡ ἐρᾶ, οὐκ ἂν ποτε ἐπεθύμει οὐδὲ ἤρα οὐδὲ ἐφίλει, 222
 εἰ μὴ οἰκεῖός πη τῷ ἐρωμένῳ ἐτύχχανεν ὦν ἡ κατὰ τὴν
 ψυχὴν ἡ κατὰ τι τῆς ψυχῆς ἡθος ἡ τρόπους ἡ εἶδος.—
 Πάνυ γε, ἔφη ὁ Μενέξενος· ὃ δὲ Λύσις ἐσίγησεν.—Εἶεν,

b 6 ἀπόληται scr. recc. : ἀπόλληται BT : ἀπολύηται W c 2 οὐκ
 ἂν' οὐ τᾶν ci. H. Richards c 4 ἂν post ἀδύνατον add. ci. Gold-
 bacher d 6 ποίημα μακρὸν] ποίημα μάτην ci. Ast : ποίημα Κρόνῳ
 ci. Madvig e 2 τι Stephanus : τις BT e 5 λύσι T : λύσις B
 a 2 τῷ ἐρωμένῳ T : τῶν ἐρωμένων BW ὦν T : ὄν B a 3 τρόπους
 B T (sed v erasum in B)

- 5 ἦν δ' ἐγώ. τὸ μὲν δὴ φύσει οἰκείον ἀναγκαῖον ἡμῖν πέφανται φιλεῖν.—Ἔοικεν, ἔφη.—Ἀναγκαῖον ἄρα τῷ γνησίῳ ἔραστῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν παιδικῶν.—
- b Ὁ μὲν οὖν Λύσις καὶ ὁ Μενέξενος μόγις πως ἐπενευσάτην, ὁ δὲ Ἴπποθάλης ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἠφίει χρώματα.
- Καὶ ἐγὼ εἶπον, βουλόμενος τὸν λόγον ἐπισκέψασθαι, εἰ μὲν τι τὸ οἰκείον τοῦ ὁμοίου διαφέρει, λέγοιμεν ἂν τι, ὡς
- 5 ἐμοὶ δοκεῖ, ὧ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, περὶ φίλου, ὃ ἔστιν εἰ δὲ ταῦτόν τυγχάνει ὃν ὁμοῖόν τε καὶ οἰκείον, οὐ ῥάδιον ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον, ὡς οὐ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ κατὰ τὴν ὁμοιότητα ἄχρηστον· τὸ δὲ ἄχρηστον φίλον
- c ὁμολογεῖν πλημμυρῆς. βούλεσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ ὥσπερ μεθύομεν ὑπὸ τοῦ λόγου, συγχωρήσωμεν καὶ φῶμεν ἕτερόν τι εἶναι τὸ οἰκείον τοῦ ὁμοίου;—Πάνυ γε.—Πότερον οὖν καὶ τὰγαθὸν οἰκείον θήσομεν παντί, τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον
- 5 εἶναι; ἢ τὸ μὲν κακὸν τῷ κακῷ οἰκείον, τῷ δὲ ἀγαθῷ τὸ ἀγαθόν, τῷ δὲ μήτε ἀγαθῷ μήτε κακῷ τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν;—Οὕτως ἐφάτην δοκεῖν σφίσις ἕκαστον ἐκάστῳ
- d οἰκείον εἶναι.—Πάλιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὧ παῖδες, οὓς τὸ πρῶτον λόγους ἀπεβαλόμεθα περὶ φιλίας, εἰς τούτους εἰσπεπτώκαμεν· ὁ γὰρ ἄδικος τῷ ἀδίκῳ καὶ ὁ κακὸς τῷ κακῷ οὐδὲν ἦττον φίλος ἔσται ἢ ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ.—
- 5 Ἔοικεν, ἔφη.—Τι δέ; τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ οἰκείον ἂν ταῦτον φῶμεν εἶναι, ἄλλο τι ἢ ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνον φίλος;— Πάνυ γε.—Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γε ὥόμεθα ἐξελέγξαι ἡμᾶς αὐτούς· ἢ οὐ μέμνησθε;—Μεμνήμεθα.
- e Τί οὖν ἂν ἔτι χρῆσαιμέθα τῷ λόγῳ; ἢ δῆλον ὅτι οὐδέν; δέομαι οὖν, ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. εἰ γὰρ μήτε οἱ φιλούμενοι μήτε

b 4 τί ὡς T : πως B W b 7 ἀποβαλεῖν T : ἀπολιπεῖν B : ἀπολεῖν
 W sed γρ. καὶ ἀπολιπεῖν καὶ ἀποβαλεῖν in marg. W c 2 μεθύομεν
 in marg. T : μυθεύομεν B T c 4 θήσομεν] φήσομεν Schanz
 d 6 ἄλλο τι T : ἢ ἄλλο τι B e 3 ἀναπεμπάσασθαι B (sed e supra
 ai B²)

οἱ φιλοῦντες μήτε οἱ ὅμοιοι μήτε οἱ ἀνόμοιοι μήτε οἱ ἀγαθοὶ
 μήτε οἱ οἰκείοι μήτε τὰ ἄλλα ὅσα διεληλύθαμεν—οὐ γὰρ 5
 ἔγωγε ἔτι μέμνημαι ὑπὸ τοῦ πλήθους—ἀλλ' εἰ μηδὲν τούτων
 φίλον ἐστίν, ἐγὼ μὲν οὐκέτι ἔχω τί λέγω.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐν νῶ εἶχον ἄλλον ἤδη τινὰ τῶν πρεσβυ- 223
 τέρων κινεῖν· κᾶτα, ὡσπερ δαίμονές τινες, προσελθόντες οἱ
 παιδαγωγοί, ὃ τε τοῦ Μενεξένου καὶ ὁ τοῦ Λύσιδος, ἔχοντες
 αὐτῶν τοὺς ἀδελφούς, παρεκάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἰκαδ'
 ἀπιέναι· ἤδη γὰρ ἦν ὀψέ. τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ ἡμεῖς 5
 καὶ οἱ περιστώτες αὐτοὺς ἀπηλαύνομεν· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν
 ἐφρόντιζον ἡμῶν, ἀλλ' ὑποβαρβαρίζοντες ἠγανάκτουν τε καὶ
 οὐδὲν ἤττον ἐκάλουν, ἀλλ' ἐδόκουν ἡμῖν ὑποπεπωκότες ἐν τοῖς b
 Ἑρμαίοις ἄποροι εἶναι προσφέρεσθαι, ἠττηθέντες οὖν αὐτῶν
 διελύσαμεν τὴν συνουσίαν. ὅμως δ' ἔγωγε ἤδη ἀπιόντων
 αὐτῶν, Νῦν μὲν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, κατα-
 γέλαστοι γεγόναμεν ἐγώ τε, γέρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς. ἐρούσι 5
 γὰρ οἷδε ἀπιόντες ὡς οἰόμεθα ἡμεῖς ἀλλήλων φίλοι εἶναι—
 καὶ ἐμὲ γὰρ ἐν ὑμῖν τίθημι—οὕτω δὲ ὅτι ἔστιν ὁ φίλος οἰοί
 τε ἐγενόμεθα ἐξευρεῖν.

ο 7 φίλον B: φίλων T
 b 1 ἀλλ'] καὶ Heindorf
 ὑποπεπωκότες T

a 2 κᾶτα B: κᾶτα T: εἶτα in marg. T
 ὑποπεπωκότες B (sed πω refinxit B?):

223